

A Tizedik KMK

**A főrendező szereplése
(Portugál)**

Maczelka-különítmény

**Juhász Gyula Napok
(kivehető mellékletben)**

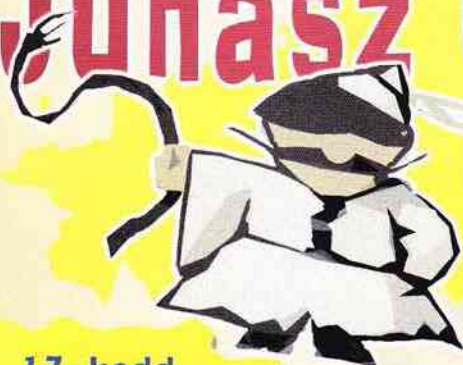
„Nem kell túlmisztifikálni, ez popzene.”

CRYSTAL

Juhász Gyula Napok

2001. április 17-18-19.

Szeged

17. kedd

19.00: **Cseh Tamás és Másik János**

21.00: **Törisbuli** Hattyas sor 10. ingyér'

Didzsé Szabóval és Márta Károllyal

21.00: **Rozsdamaró Zenekar** táncháza

TÁK, ingyér'

JGYTFK Díszterem
300 Ft / 600 Ft

18. szerda

21.00-04.00:

Timur Lenk

Nyers

Kispál és a Borz

Csorda

Insidid

Aktívan Passzív

Etelka sori Sportcsarnok
Belépő: 300 Ft / 600 Ft

19. csütörtök

21.00-04.00:

Dj. Dominique

Csütörtök 12

Fresh

V-tech

Etelka sori Sportcsarnok
Belépő: 300 Ft / 600 Ft

A rendezvényt kulturális programok, főiskolai öntevékeny csoportok bemutatói, vetélkedők, sportversenyek egészítik ki. A hagyományos Csillagszemű Juhász vetélkedő mellett megrendezésre kerül a Universitas Legerősebb Embere címéért folyó küzdelem. A részletes programot megtalálhatod a JGYTFK HÖK-ön, a TÁK Hallgatói Boltban, valamint a helyszíneken. Jegyeket a felsorolt helyeken vásárolhatsz. A szervezők a műsorváltozás jogát fenntartják!

A tartalomból:

Túróval töltött legényfogó

pipemellyecske (6)

KMK 2001 (9-13)

CRYSTAL – Hazajöttek... (16)

Portugál (26)

Támadnak a Maczelka-fivérek!!! (30-35)

A címlapon:

Lajtai Kati, a Chrystal együttes énekesnője
(több példányban)

A TÚ

Az SZTE JGYTFK
hallgatóinak magazinja

Kiadja az SZTE JGYTFK
Hallgatói Önkormányzata

Felelős kiadó

Döbör András

Főszerkesztő

Molnár Péter

Főszerkesztő-helyettes

Varga Györgyi

Munkatársak: Antal János (fotó) Bardócz Attila (oázis)
Bozsó Dóra (terítés, Nemcsakszép) Filák Tamás
(filmszínház) Kasza Magdolna (univerzoom) Kiss Réka
(fotó) Lukácsi Péter (basszusukulus) Márk Attila (grafika,
címlap) Nánai Mária (meggyvás) Maczelka Csaba
(lélekmorzsa) Dajka Adám (internet)

Marketing

Görög Zsolt

Tördelés

Füles Mackó és tsai

Terjesztés

Zajác András

A szerkesztőség címe

6725 Szeged

Boldogasszony sugárút 6.

tumagazin@freemail.hu

www.extra.hu/tumagazin

Telefon/Fax

(62) 544-759

Nyomda

Engi nyomda

(62) 424-964

Megjelenik 3000 példányban

Az irodalmi rovatot
a Fialat Szegedi Ifók Köre
támogatja

Alapítva 1990-ben

Eng. szám: B/ISK/198/CS/1992

Szerkesztői levél

Amint azt a borítón is láthattad, a TÚ március-április összevont számát tarthatod a kezvedben. A duplaszám okozója nem más, mint a közelgő *Juhász Gyula Napok*, melyről bővebb tájékoztatást a mellékletben olvashattok. Bízom benne, hogy sokan eljöttek majd eme méltán népszerű rendezvényre, amely évről-évre megdolgoztatja a hallgatóságot. Kell egy kis pihenő a vizsgaidőszak előtt. Persze megint itt lesznek a kedves ismerősök, Lovasi és a Borz, a Nemfőit zenekar, a Gulya és a Tamerlan. Megfejtéseket a második oldalon olvashatjátok a programok között. Javasoljátok tanáraitoknak, hogy a ZH-kat ne akkor írassák, mert a néphit szerint a Juhász Gyula Napok alatt dolgozatot írató tanárnak a Jézuska nem tesz semmit majd a kipucolt csizmájába, sőt még a nyuszi is visszajön azért, amit tojt.

Ha már itt tartunk! Javaslom mindenkinek, hogy figyeljen oda a kredittójásaira, gyűjtögesse őket szorgalmasan, csúnya meglepetés érheti a mit sem sejtő hallgatót, mert a kedves Tanulmányi Osztályunk minden figyelmeztetés nélkül elbocsátó szép üzenetet küld kevés kredittó esetén.

Az élet persze nem áll meg, sőt a Queen is újjáalakul Robin Williamsszel az élén. Hiába no, a kis Take That-es fiú néhány elvonó után olyan hangot és arculatot épített ki magának, amiből ez már szinte természetes következmény.

Lezajlott a KMK 2001 rendezvénysorozat is. A hazai újságírás jeles személyiségei is részt vettek ezen a konferencián, ahol sajnálatos módon kevés ismerős arcot láttam. Persze így is zsúfolásig teltek a termek az előadásokon, de ha valaki nagyon akarta, nem maradt le semmiről. Aki nem volt ott, az most tegye a szívére a kezét, és ígérje meg jó hangosan, még akkor is, ha a villamoson, vagy a koliban egy pillanatra hülyének nézik, hogy „Jövőre én is elmegegyek a KMK-ra!” – na halljam, gyertünk!

Már vagy két hónapja mondom, hogy itt a tavasz, kérlek benneteket: higgyétek már el!!! A lányok végre kezdenek szoknyát hordani, a fiúk pedig nyomhatják a súlyokat, hogy jól nézzenek ki a strandon a nyáron.

Ebben a félévben még egyszer olvashattok miniket, aztán szeptembertől újra kezdjük. Ha valaki viszszaemlékeztethetetlen vágyat érez az önkifejezésre és lapunkat megfelelőnek tartja arra, hogy a tollát koptassa benne, ne tétovázzon, jöjjön be a szerkesztőségbe és írjon. Nem fogja megbánni.

Molnár Péter

Ösztöndíj!

Bár már többször, több különböző fórumon is elhangzott, a végleges ösztöndíjlista kifüggesztése után a nálam érdeklődő/reklamáló hallgatók „tájékozottságát” látva szükségesnek érzem, hogy pár sorban összefoglaljam az ösztöndíj kiszámolásának módszerét.

Mivel az ösztöndíj összege csak a tanulmányi átlagtól függ, ezért kezdjük ezzel. A februári küldöttgyűlésen elhangzott az átlagok kifüggesztésének és a fellebbezés határidejének pontos dátuma, ezért az „átlag” hallgató pontosan két helyről értesülhetett ezekről (a nem „átlag” hallgatók alatt az egyszakosok, mint például a nyelvtanárok értendőek). Ezért a fellebbezési határidő utáni, „Én nem tudtam róla” típusú reklamációk lényegileg a „rossz kifogás” kategóriába tartoznak.

Most tegyük fel, hogy a fellebbezési határidő fogalma mindenkinek azt jelenti, amit nekem. Eszerint a határidő másnapján a Tanulmányi Osztályról áthozott átlagok véglegesnek tekinthetők. Ez azért fontos, mert az ösztöndíj alább ismertetett kiszámolása után nem marad olyan maradvány, amely később kiosztható lenne.

A tanulmányi ösztöndíjra fordítható összeg a 7000 Ft-os havi hallgatói normatívából 4600 Ft (fejenként). Vagyis minden hallgató ennyit dob be a „kalap”-ba. Hozzátevé, hogy az ösztöndíj kiszámolása évfolyam-szak szerint történik, ez pontosan meghatározza az egy csoport (most az egy évfolyamon belüli, ugyanolyan szakos hallgatókat értsük ezen a néven) részére kiosztható pénzüsszeget. Ezután a tanulmányi ösztöndíjra való jogosultság alsó határaként szereplő 3,5-ös átlag feletti hallgatók ösztöndíja a következőképpen számolódik: a 3,5 fölötti „átlagszázadok” összeadódnak, és az így kapott összeggel elosztjuk a „kalap”-ban (amely nem egyezik meg az eredeti „kalap”-pal, mert abból közben ki lett vonva az ösztöndíjra jogosultak 500 Ft-jai) szereplő összeget. Így kialakul, hogy

egy század mennyit „ér”. Innen egy egyszerű szorzással és a 3,5-ért járó 500 Ft hozzáadásával kialakul a szakra jutó ösztöndíj végleges összege, 10 Ft-ra kerekítve.

A következő példa a bizonyára sokak szemét szűrő „rossz” átlag – „jó” ösztöndíj egy lehetséges előfordulását mutatja meg. Tegyük fel, hogy egy évfolyamon van hat öcsibigyő szakos hallgató, akik közül a legjobb átlaga 3,7, rajta kívül van két darab 3,5-ös, a többiek átlaga pedig 3,5 alatt van. Az általuk összedobott „kalap” 6 x 2300 Ft (ha két szakosok, mert a másik 2300 Ft elmegy a másik szakokra), azaz 13800 Ft. Ebből a három 3,5 alatti nem káp egy fityinget sem, a két 3,5-ös 500–500 Ft-ot. Azaz a 3,7-es kapja meg a „kalap”-ban maradó 12800 Ft-ot, amely soknak tűnik, de az ösztöndíjszámoló program nem maximalizálhatja, hogy egy század mennyit érhet. Ez azért lehet furesa sokak számára, mert egy hallgató kapja meg lényegében a csoport egész „kalap”-ját, attól függetlenül, hogy 3,51 vagy 5,00 az átlaga. Persze ugyanígy előfordulhat a „jó” átlag – „rossz” ösztöndíj is. Ha például egy nagy létszámú csoportban mindenki jogosult ösztöndíjra, egy 5,00 érhet csak 3000 Ft-ot is.

Visszatérve a fellebbezés röpke egy hetére, erre azért volt szükség, mert szerettem volna, ha az ösztöndíjak (és egyéb juttatások) már a négy napos ünnep előtt a számláitokra kerülnek. Ez sajnos nem sikerült, mert az egységesített Gazdasági Hivatal sajnos nem tudatta velem, hogy több mint két hónappal a felállása után sem tökéletes a működése. Ezért elnézésekért kérem, de „sajnos” nem az én hibámból történt a csúszás.

Probléma, megjegyzés esetén megtalálhatók a Hallgatói Irodán (a fogadóórásban), ha pedig jobb ötletek van akár az ösztöndíj számolásával, akár a szociális támogatás kiosztásával kapcsolatban, gyertek!

Kovács Csilla
pénzügyi referens

Kredit-tanoda

E havi számunkban a kreditrendszerrel kapcsolatos újabban felmerült problémákról szeretnénk tudósítani benneteket.

Első és legnagyobb gond, amit már minden lehetséges fórumon igyekeztünk sulykolni: Mindenki figyeljen az *alsó kredithatárra!!!* És nem csak a felvételkor!

Az már szerencsére mindenkiben tudatosult, hogy aki nem vesz fel ennek megfelelő pontszámot, annak azonnal érvénytelenítik a félévi beiratkozását, így pihenhet a következő szemeszter kezdetéig. De nem csak ez okoz gondot. Aki nem teljesíti legalább az AKH-t, az is bajba kerülhet. Hiszen ha ez kétszer bekövetkezik, akkor két évre eltiltják a hallgatót tanulmányai folytatásától. S bár a kreditrendszer bevezetésekor a Főiskola megígérte, hogy tájékoztatni fogják a hallgatókat arról, ha egyszer már adósságba kerültek, ez a gyakorlatban nem valósult meg. A TO számítógépes rendszere ugyanis nem tudja ellátni ezt a feladatát. Ezért mindenkinek a saját érdekében számon kell tartania, teljesítette-e mindig a kötelező penzumot, nem csúszott-e AKH alá. Sajnos néhány hallgató ebben a szemeszterben nem tudta elkerülni az eltiltást, s nem fogadták el védekezéséknél, hogy ők semmilyen értesítést nem kaptak előzetesen.

Változik a nyári vizsgaidőszak rendszere. Eddig júniusban 4 hét állt rendelkezésünkre, augusztusban pedig 1 hét, valamint egy 1 hét vizsgaidőszak-hosszabbítás a hosszas betegséggel küszködők számára. (4+1+1=6)

E tanévtől júniusban 5 hetünk lesz, augusztusban pedig 1 hét utóvizsgaidőszak, amelyben a Tanulmányi Bizottság engedélyével első szándékú vizsga is tehető. (5+1=6)

Jó hír a *szakváltóztatóknak*, hogy ha március 1-ig nem adták be a kérvényüket, megtehetik ezt *legkésőbb az augusztusi vizsgaidőszak utolsó napját követő két munkanapon belül* is. Akkor az adott tanszékek még felvételiztetnek, s szeptembertől már az új szakon kezdheti meg a tanulmányait a változtatni kívánó hallgató.

Szabó Gábor

**A SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
EHÖK ELNÖKE
pályázatot ír ki a**

**JGYTFK
HÖK-elnöki tisztség betöltésére.**

A pályázatnak tartalmaznia kell:

- az eddigi közéleti tevékenység ismertetését,
- az elnöki tevékenységgel kapcsolatos elképzeléseit, javaslatait,
- a HÖK további működésével kapcsolatos koncepcióját.

A pályázatok beadási határideje:
2001. május 4. péntek 12 óráig
a JGYTFK Hallgatói Irodában.

A SZTE

**Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Kar
HALLGATÓI ÖNKORMÁNYZATA**
pályázatot ír ki a

**TŰ Főiskolai Magazin
főszerkesztőjének személyére.**

A pályázatnak tartalmaznia kell:

- a pályázó eddigi közéleti tevékenységének bemutatását,
 - a lapszerkesztés felvállalt alapelveit,
 - részletes költségtervet,
 - a lap arculatára vonatkozó elképzelést, (formátuma, tördelése),
 - a lap előállításának részletes költségtervét (tördelés és nyomdaköltség),
- a megjelenés (példányszám, megjelenés dátumai) és a terjesztés (hallgatókhoz való eljuttatás tervét).

A pályázatok beadási határideje:
2001. május 4. péntek 12 óráig
a JGYTFK Hallgatói Irodában.

A HÖK-elnöki, a referensi és a TŰ-főszerkesztői tisztségekre pályázókat első fordulóban a HÖK vezetőtestülete (május 7.) hallgatja meg, pályázatokról szakmai véleményezést ad a Küldöttgyűlésnek.

A második fordulóban a Küldöttgyűlés (május 8.) hallgatja meg a jelölteket, és dönt a nyertes személyéről.

A pályázatok elkészítéséhez a HÖK minden szakmai segítséget megad, a szükséges dokumentumokat a pályázók rendelkezésére bocsátja.

A SZTE

**Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Kar
HALLGATÓI ÖNKORMÁNYZATA**
pályázatot hirdet

pénzügyi referensi, tanulmányi referensi, kulturális referensi, sportreferensi tisztség betöltésére

Pénzügyi referens

Felelős:

- a Tanulmányi Osztállyal és a Gazdasági Hivatallal való kapcsolattartásért,
- a Diákjóléti Bizottság döntéseinek pontos adminisztrálásáért,
- a vonatkozó pénzügyi szabályzók alapján a hallgatói utalási időpontok egyeztetéséért,
- a reklamációk ügyintézéséért,
- a kifizetések összegszerű regisztrálásáért,
- a pénzügyi adminisztrációs munkáért.

Munkájáról folyamatosan tájékoztatja a HÖK elnökét. Köteles a Küldöttgyűlésnek a HÖK pénzügyi helyzetéről legalább félévente egyszer beszámolni. Naprakész információkkal kell rendelkeznie a hallgatói normatíva aktuális összegéről, a hallgatókat érintő pénzügyi kérdésekről.

Tanulmányi referens

Feladata, hatásköre:

- a mindenkor érvényben levő TKVSZ, tantervek és a főiskola tanulmányi ügyekkel foglalkozó szabályainak ismerete által a hallgatók ezirányú érdekvédelmének ellátása,
 - a tanulmányi, oktatási ügyekben illetékes főiskolai bizottságokban dolgozó hallgatók munkájának segítése, koordinálása,
 - kapcsolattartás, konzultáció a hallgatói ügyekben eljáró főigazgató-helyettesrel és a Tanulmányi Osztály vezetőjével.
- Munkájáról folyamatosan tájékoztatja a HÖK elnökét.

Kulturális referens

Feladata, hatásköre:

- a főiskola öntevékeny, kulturális csoportjaiban tevékenykedő hallgatók munkájának, működésének segítése,
- a HÖK-kel kapcsolatos mindennemű információ áramlásának biztosítása, programok szervezése.
- az öntevékeny csoportokat érintő érdektől pályázatok figyelemmel kísérése, pályázatok írása.

Sportreferens

Feladata, hatásköre:

- a HÖK által koordinált sportrendezvények megszervezése, népszerűsítése
- a hallgatók tömegsport-életének menedzselése
- mindezek megvalósulásához az anyagi feltételek megteremtése pályázatok, szponzori szerződések útján

A pályázatoknak tartalmaznia kell:

- a pályázó eddigi közéleti és a munkakörrel összefüggő szakmai tevékenységének ismertetését,
- a pályázónak a tisztséggel kapcsolatos terveit, elképzeléseit.

A pályázatok beadási határideje:

2001. május 4. péntek 12 óráig
a JGYTFK Hallgatói Irodában.

ANNO... Asszonyok párbaja

Két özvegyasszony elkeseredett véres harcot vívott egymással Kanizsán. B.V. és K.V. kanizsai asszonyok régóta halálos gyűlölettel viselkedtek egymás iránt. A nagy haragnak szerelmi féltékenységgé volt az oka.

Szegedi Friss Újság, 1902. márc. 7.

B.V.-nek R. András odavaló molnár házasságot ígért. Az asszony rengeteg pénzt költött el a férfitra. Amikor vagyona elfogyott, a molnár egy másik asszonyhoz kezdett eljárogatni: K.V.-hoz.

Az elhagyott B.V. mindent elkövetett, hogy visszaszerezze a molnárlegényt. Amikor rájött, hogy szépszerével nem megy, fenyegetőzni kezdett. Közben K.V. egyre inkább édesgette magához B. Andrást. (Neki még volt pénze...)

Egy napon aztán a két asszony összeszólalkozott. Megbeszélték, hogy valamelyiküknek meg kell halnia. Villantak a konyhakések, s az utca kellős közepén egymásnak rontott a két asszony. Életveszélyes sebekkel szállították el őket.

B. András pedig megivott egy nagy pohárral az ijedségre, föllélegzett és elindult, hogy keressen magának egy csinos, vagyonos menyecskét.

- M -

Túróval töltött legényfogó pipemellyecske

*Dr. Pajor Enikő
Könyvtártudományi Tanszék*

Aki jobban szereti a ropogós combikát, annak azt javaslom, annál is inkább, mert annak töltése könnyebb, mint a kicsontozott csirkemellé.

Hozzávalók

4 csirkecomb, 1/2 kg túró, 2-3 evőkanál tejföl vagy joghurt, petrezselyem, ánizs, zamatos turbolya, koriander, só, cukor, szezámmag

Elkészítése

A túróat törjük össze villával.

Keverjük hozzá a tejfölt. Csak annyit, hogy lágy legyen, de ne legyen folyós!

Ízlés szerinti mennyiségben keverjük hozzá a zöldfűszereket. Akkor igazán finom, ha a petrezselyem és az ánizs dominál. (Vigyázat! A turbolyának és a koriandernek (itt örült mag) is ánizsra emlékeztető íze, illata, zamata van! Ne tegyetek bele túl sokat!)

A szezámmagot meg kell pirítani, akkor lesz jó íze. Ezt is keverjétek a töltelékbe.

Ezzel a masszával kell a combika bőrét ill. az ujjunkkal óvatosan széthúzott bőr és hús közötti részt megtölteni. Mellnél a csontot ki kell venni először, majd vékonyra kivenni a húst, és úgy egymásra csúsztatni a széleit, hogy a csont helyén ne maradjon lyuk. A masszát rá kell kenni, feltekerni és cérnával alaposan átkötni, mint egy kis útibatyut. Az így megtöltött húst a szokásos módon: először pácolni kell, majd meg kell sütni!

Rizi-bizivel lehet tálalni +

egy mártással: 1 db fele tej – fele vízből 2 kanál kukoricakeményítővel fehér Besamel-mártást készítenek, amit petrezselyemzölddel és kevés zamatos turbolyával még „megbolondítunk.”

Tipp

Akkor igazán finom, ha legalább egy napig áll a hűtőben. Az ízeknek ugyanis össze kell érniük.

A zamatos turbolya egyszerű útszéli gaz, tavasztól őszig szinte mindeütt szedhető és télire szárítható.

Csak az olyanok készítsék el ezt az ételt, akik szeretik az újszerű, meg-hökkentő ízeket! Aki a mi szokásos, magyaros, jó majorannás, fokhagymás töltött csirkénk ízeit fogja keresni, csalódnai fog!

Jó étvágyat

Harc a diplomáért

A kétszakos IV. éves hallgatóknak, illetve a harmadéves nyelvtanároknak a külső tanítási gyakorlatok letöltése után február 26-án kezdődött a félév.

Már a beiratkozás napja számos meglepetést hozott. Kaptunk például ajándékba sárga színű csekket. Sokan büszkélkedhetnek a többes számmal is: csekket.

Az „alap-ajándék” a 2150 (azaz kétezer egyszázötven) forintos oklevél költség, amely összeget minden kedves végzős hallgató jól teszi, ha befizet március 20-ig. Ehhez járul még ingyencseknek a „betélap-finomság”. Minden egyes diplomába kerülő betélapért 500 forint ugrik koponyánként a zsebeinkből. A zsebeinkből, ahová ugye megkésve folydogál be. (Ha egyáltalán befolydogál...)

A csekkek okozta hihetetlen öröm után következtek az órafelvételek gyönyörei. Hála a csodálatos statisztikának és a ránk szakadt kreditrendszernek, hallgató legyen a talpán, aki el tud azon igazodni, hogy vajon elegendő általá-

nosan művelő tárgy van-e a birtokában így negyedik év vége felé haladva. Ugyanis fönnáll a veszélye, ha netán egy darab is hiányzik, úszik a diplománk.

Így a hallgató megpróbál fölvenni még egy ÁM-et, hogy biztos, ami biztos... Próbál fölvenni, de nem sikerül neki. Egymás után küldenek el bennünket, hogy már betelt a létszám. Sajnálattal közlik velünk, hogy már betelt a létszám. Sajnálattal közlik velünk, hogy mi már elkéstünk. Elkéstünk? A kurzusfelvétel első napjaiban? Nekünk most kezdődik a félév!!!

Nem számít. A reakció jobb esetben ennyi:

– Sajnálom. Lehet, hogy ezen fog múlni a diplomájuk, de nem veszek már föl senkit.

Ezúton is köszönjük szépen e végtelenül segítőkész tanárok hozzáállását! Hálásak vagyunk és biztosan emlékezni fogunk rájuk...

– M –

Szösszenetek

Becsüld meg azt, aki úgy szeret, hogy nem akar közben megváltoztatni.

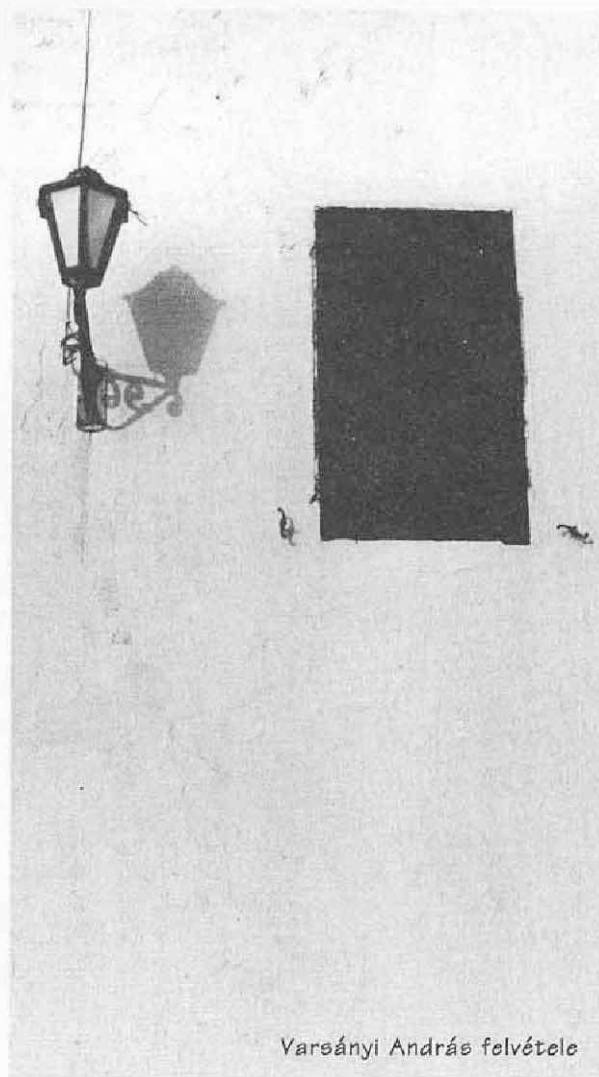
Az igazi szerelem az, amikor megkérdezed a kávédtól, hogy tehetsz-e bele tejszínhabot.

Miért kezdtél a vár ostromába, ha tudod, hogy soha nem foglalhatod el?

Ha tudod, hogy veszíteni fogsz, legalább élvezd a harc perceit!

Mondd, van-e szerencsétlenebb és boldogabb lény a kérésznél?

Dalos Gaz Manka

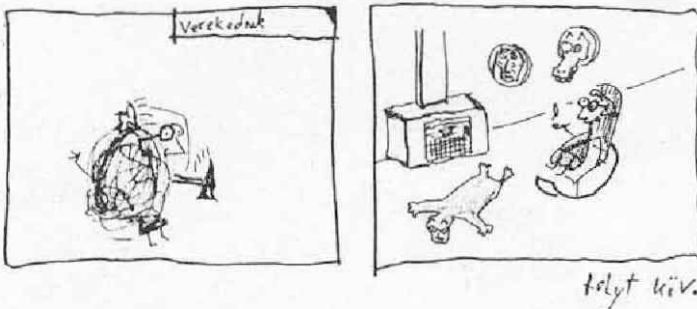
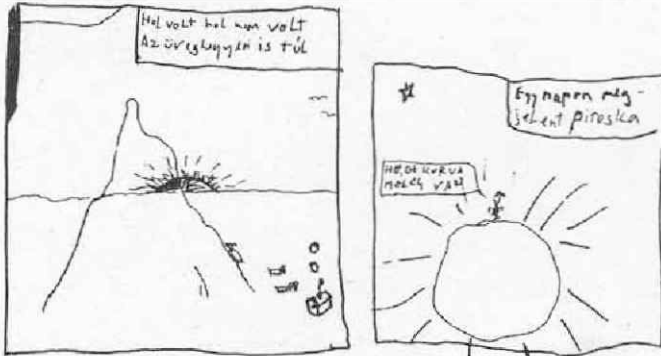
Varsányi András felvétele

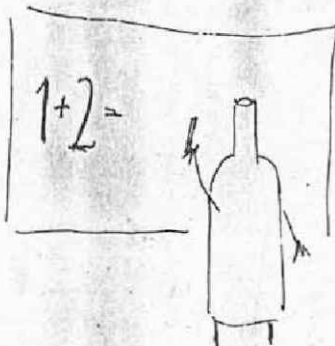
Varsányi András áprilisi elgondolkodtató rovata

– avagy éjjen a neoprimitívizmus! –

Piroska és a medve

Valamint:

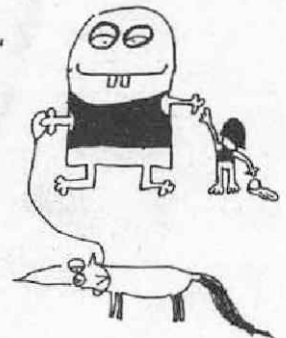
ALKOHOL NEM OLD MEG SEMMIT

Hulladékújrahasznosítás

Életkép

ZACSKÓZOTT
TÖLŰ
GYERMEKZ,
KUTYÁVAL
VALÓ
BOLTBA
MEMÉS

Paprikák egymás között

Tizedszer is felgördült a függöny

KMK 2001

A következő négy oldalon a március 5-8 között zajló, művszervesek által szervezett X. Közművelődési Konferenciáról olvashattok. Bepillantást nyerhettek az előadásokba, a szervezés legemlékezetesebb pillanataiba, a bakikba, továbbá szemezgethettek a KMK lapjából, a KéMeK-ből.

Az elmúlt évek margójára

„Őt esztendeje immár annak, hogy a tanszék pár hallgatója, akik a Móra Ferenc Múzeum épületkomplexumáról is azt állította volna, hogy a tanszéké, mert bazi nagy betűkkel rá van írva: „A KÖZMŰVELŐDÉSNEK”, szóval ezek a hallgatók elhatározták, hogy ők lesznek azon a bizonyos fűszálon a picit él – azaz kis emberként nagy tetteket hajtanak végre. Így jött létre a hallgatók önjelöléséből az első Közművelődési Konferencia, a művszervesek főnixmadárként fel-fel támadó rendezvénye.

„Aminek ki köll gyünni, annak ki köll gyünni” ezt már Fekete István Náncsi nénije is megmondta a Téli berekben. Nincs ez másként nálunk sem, évről évre bizonyítanunk kell, a Ki menedzseli a kultúrát címet viselő konferenciával. Hogy legalább egy hoppá-t kicsikarjunk azokból, akik ha ránk néznek lefelé teszik azt.”

Őt esztendő telt el azóta is, hogy Herczeg Zsolt, a KMK újság 1996-os főszerkesztője az előző sorokat leírta, s hogy mi is történt az ezt megelőző és azóta zajló rendezvényeken? Megpróbálok egy csokrot átnyújtani nektek, mely nem készülhetett a teljesség igényével, hiszen ahhoz talán egy egész újság sem lenne elég, hogy leírhassem, az összes rendezvényt, s azt, ami néhány napra-hétre-hónapra felforgatja egy, kettő, három, sok ember életét. Szóval az elmúlt kilenc év alatt számtalan dolog volt „aminek ki köllött gyünni”. Először is 1992-ben néhány hallgató nem bírt tovább hallgatni, s a tanárai elé tárt egy tényt: ITT KONFERENCIA LESZ! S lett is azóta égszakadás-földindulás, az elszánt hallgatókat nem lehet megállítani, s bár újabb-és újabb generációk képviselői e vakmerő személyek, mégis együtt egymástól ötleteket „lopva” és azokhoz hozzátevé alkotják a KMK tíz évét. Ez a Konferencia önző módon saját örömeinkre is készül, s közvetetten tapasztalatátadás nektek, vendégeknek.

Szóval leltározzunk: fültanúi lehetünk Fodor Gábor előadásának a kultúra szponzorálásáról, voltunk iskolánézőben Komlói Gábor jóvoltából, Dr. Földes Anna pedig felhívította nekünk a tintát. Sok-sok rádió bemutatkozott, pl. a Dunakanyar rádió, és jártunk Tilos-ban is. Majd ellátogattak hozzánk a kerek-asztal lovagjai, különféle médiumok, multinacionális cégek képviselőinek álcázva magukat. Egy kis PLUSSZT hozott életünkbe Somodi Imre, a

Pharmavit RT. képviselőjében. Majd a Nők Lapja és a Cosmopolitan női lapok hölgyei is színesítették a KMK pallettáját. Csomós Évával kívül-belül erdőt jártunk, Dobos Gyulával „Kultúra expressz”-en utaztunk, mindezek mellett a Művészetek Völgyében is barangoltunk. Majd megverekeedtünk minden helyért Friderikusz Sándor előadásán, s merenghettünk Ákos sajátos interpretációján a zenei élettel kapcsolatban. Megnéztük Tvrtko-t, a Tények Tükreben, illetve bámultunk, mint borjú az újkapura Verebes István és Farkasházy Tivadar produkciója alatt. Többször elmerültünk a reklámok világában, s minden alkalommal igyekeztünk eleget tenni az elénk állított mércének. 9 év alatt a HVG, a Népszabadság, a Magyar Hírlap és a Magyar Narancs újságírói, (a mára már megszűnt) TV3, a TV 2 és a közszolgálati televíziók munkatársai is vendégeink voltak. Díszelőadásként láthattuk a Zimmer Ferit, a Kalózkodat, a Hippolyt, a lakájt. Pogány Judit kétszer is elvarázsolta minket közvetlenségével, s évről évre mi is megpróbáljuk elvarázsolni a hallgatóságot.

Azonban el kell árulnom, hogy nem működik zökkenőmentesen minden esetben a KMK, egy szélsőséges példát tárok most elétek Kond Árpád, az újság első főszerkesztőjének írásával: „El vagyok átkozva-mondta a jó öreg Bagaméri (ki a fagyaltját maga méri) Csukás István regényében. Mintha valami megátkozta volna a KMK-t. Kezdődött azzal, hogy a számítógép, amelyen dolgozni akartunk, úgy, de úgy elromlott, hogy a memóriában szereplő összes karakter kitörölt. Olyan jelentéktelen adatok semmisültek meg, mint például a főiskola ösztöndíj rendszere, vagy jónéhány szakdolgozat. Tegnap este a két napja megjavított fénymásológép vált használhatatlanná. Csak szakember tudta „meggyógyítani”. Gondolhatják milyen magasra ugrott a népszerűségi indexünk a HÖK irodán. De sikerült, a Konferencia mindhárom napján megjelenhetett a KMK.”

Le kell még írnom azt is, hogy ez a Konferencia nem jöhetne létre, ha nincsenek segítőkész tanáraink, és nincs egy ilyen tanszékvezetőnk, mint Rigó Jázon tanár úr, a „család” Don Padré-ja. Elődeim és utódaim nevében is köszönettel tartozom, Nekik, akik minden örületünkben mellettünk állnak, s megteremtették a lehetőséget arra, hogy jubilálhassunk, s tizedjére is felgördülhessen a függöny.

Varga Györgyi

A t i z e d i k

Ez is megvolt, a tizedik, s jó szeretőhöz híven nem csalt meg bennünket. EZ IS MEGVOLT! S hogy mi rejlik e néhány szó háttérében? A recept nem bonyolult, de elkészítése néhány hónapot igénybe vesz, s egy-két alkalommal egészen megfeketedik a leves, de azért a végére mégis édeskés ízként marad meg az emlékezetünkben.

A recept:

1. lépés: Végy egy csipet műszervest és találjátok ki a programtervezetet, ezután elkezdődhet az előadók meghívása.

2. lépés: Keress szponzorokat mindezek elkészítéséhez

Meg kell jegyezni, hogy először itt kezdett „feketedni” a dolog. Idén botrányosan kevés támogatást kaptunk, előfordult, hogy pályázatainkat válasza sem méltatták, néhány „vezetőváltásba” is természetesen belecsöppentünk. Rendezvényünk szinte egyetlen vállalat támogatási arculatába sem illett bele, de kértem én, ha nincs „kultúragyártó-vállalat”, akkor

kihez forduljunk? Logikus lenne a válasza: a városunkhoz, az önkormányzatunkhoz. Megtettük, de idén először nem kaptunk alapítványi szinten támogatást...

3. lépés: Főhet a fejed, hogy most mi lesz. De egy jó tanács, ha baj van csak ennyit mondj: HÁT!

4. lépés: Küld ki a programajánlót és várd a vendéghallgatók jelentkezését, de közben folyamatosan tartsd szem előtt az előbbi három lépést.

Mindezek után elkezdődhet a

tálalás:

Hétfő, március 5. Megérkeztek a vendéghallgatók, azok, akiknek az utolsó utáni pillanatban érkezett meg a jelentkezési lapjuk, s azok is, akik egyáltalán nem jelezték jöttüket. Nem is ez jelentette a legnagyobb problémát, hanem az a csel, amit a szegedi kollégiumok alkalmaznak, diákotthonaink ugyanis álcázzák magukat. A telefonkönyvben a Teleki Blanka Kollégium melletti telefonszám valójában a Dorozsmaí úton lévő SZÉF Kollégiumot takarja, de erre mi is csak az utolsó utáni pillanatban jöttünk rá...

Azután végre kezdődhetek volna az

előadások,

de itt a volna szóra helyezem a hangsúlyt, ugyanis előfordult, hogy a kezdés előtt két órával mondták vissza a programot, s egy-két betegség is tizedelte a társaságot. A rögtön életbe lépett válság-stáb azonban mindent elkövetett a bajok orvoslása érdekében. De félre a panaszkodást, mert az is megtörtént, hogy egyszerre, egy időpontban két, egymástól független előadó érkezett hozzánk, amiből – megjegyzem – a KMK egyik legjobb előadása kerekedett (*Juszt László – Nagy Bandó András*).

Szóval bakikban és váratlan helyzetekben bővelkedtünk, de remélem, azért mindenkiben maradtak pozitív emlékek.

Nehéz bentről, külső szemlélként átadni az eseményeket, de szervezőtársaim nevében bátran ki merem jelenteni, hogy a lustaság és passzivitás, amely ismét tapasztalható volt saját hallgatóink részéről, nem rajtunk múlott. Egy dolgot szeretnék még leírni Nektek: ne mindenben a hibát keressétek, mert azt mindenki talál, ha nagyon akar. Ha nagyon akar...

Varga Györgyi

Jus(z)tice

Az igazság csak odaát van?

Épp erre számítottam, egy ilyen nyílt emberre. Juszt László berobogott, és azzal kezdte a diskurzust, hogy megpróbál minden kérdésre válaszolni. Feltéve ha tud őszintén. Ha nem tud, akkor megígéri, hogy nem lesz rizsa, szolidan passzolni fog.

Azután rengeteget mesélt és mondott, körülbelül azokról, amiket a könyvében is leírt. Közvetlen volt hozzánk, és bár véleményét nem mondta ki mindig nyíltan, mégis érteni lehetett a mögöttes tartalmat. A politika kényes dolog, és becsületsértési perek könnyen kerekedhetnek a meggondolatlanul kimondott szavakból.

Egy történet különösen felkeltette a hallgatóság érdeklődését. Juszt 1984-ben lett rendőri tudósító, és ennek kapcsán megszerezte azt a rendőri tananyagot, amit a főiskolái kapnak a zsaruk. Elolvasta, megtanulta, és később ezt nagyon jól használta. Bármit is mondanak neki, bármit is tesznek vele, már tudja előre, hogy mi fog következni. A rendőrök tanulnak kommunikációs technikákat (puhítás, dezinformálás) és ezeket ő is jól ismeri már. Sok gyakorlati tapasztalatot is szerezhetett, főleg botrányai kapcsán. Gyakran kellett munkahelyet váltania. Az államtitok-sértési ügy után házkutatás folyt nála, később betörők látogatták meg. Amikor egyiküket a kihívott rendőr segítségével elkapta, az il-

letőről kiderült, hogy már „két méteres priusza van”. A yardok elkapták, betuszkolták a rendőrautóba, puhígták egy kicsit, majd egy rövid rendőrségi telefonálás után elengedték. Az ügyben ismeretlen tettes ellen indítottak nyomozást, melyet két (!) nap

múlva már le is zártak...

Szóval kalandos az élete. Családja egész jól tűri: – „A fi-am érzékenyebben reagált ezekre az ügyekre, de a feleségemnek van humorérzéke.” – mondta.

A kollégák is kiállnak mellette, már akik mernek, hiszen legtöbbjük

függ a hatalomtól, a kormánytól. Még egy nemzetközi érdekvédelmi csoport is közbenjárt ügyében.

Juszt László szerint az újságíró nem lehet kormánypárti, mert az már nem igazi, nem a saját véleményét mondja. – „Dehogynem!” – mondja. Mégis létezik egy működőképes és hiteles „kormánylap”, na ez a Magyar Közlöny.

Újságírói karrierjét gyakran akarták derékba törni, de ő már nagy hal, és anyagilag függetleníteni tudta magát a politikai hullámoktól. Igaz, vállalkozásait folyamatosan ellenőrzik, éppúgy, mint az ATV-t, amióta műsorai ott kaptak helyet. De nincs mit takargatnia, sőt, a nyilvánosság az ő fegyvere.

F. Hajni

MTI

A vélemény szabad

Nemzeti híriügynökségünk jelenéről és jövőjéről Pach Ferenc hírigazgató tolmácsolásában hallhattunk. Az előadás fő vonala elsősorban pénzügyi és szervezeti kérdések köré szerveződött. Az elhangzottakból idézek nektek, természetesen a teljesség igénye nélkül.

(...)

Távirati irodánk bel- és külföldi tudósítói hálózata is elismerésre méltó. Magyarországon főleg a megyeszékhelyeken található állandó MTI riportereket (Szegeden- Honti Katalint), a kisebb városokban pedig bedolgozók végzik a hírszolgáltatási munkát. Külföldön nyolc központból kapja a híriügynökség az információt, ezek főleg a szomszédos országokban és Nyugat-Európában lelhetőek fel. Érdekes, hogy az uniós fellegvárban Brüsszelben is van tudósítójuk.

Lényeges kérdés volt az előadás során az MTI íratlan etikai kódexe, melynek lényege az objektivitás és a függetlenség. (Objektivitás a hírszerkesztéskor és függetlenség a politikától). Az iroda pártsemlegességét különböző biztosítékok is szolgálják. Az Rt. elnökét a már korábban említett országgyűlési tanácsadó testület delegálja, a Miniszterelnök javasolja és a Köztársasági elnök nevezi ki. Az 1996-os kormányrendelet pedig kimondja, hogy a Magyar Távirati Iroda hírküldésében nem avatkozhat bele semmilyen politikai jellegű társulás. (Erre az utóbbi tíz év során nem is volt precedens).

Néhány szóban summázva a híriügynökség szerepéről:

- hírgyűjtés, feldolgozás, elosztás
- közszolgálati funkciók

Az Rt. közszolgálati funkciójának lényege a külföldi híriügynökségek információval történő ellátása, magyar vonatkozású események tekintetében.

(...)

MPP

Hatvan perc alatt a Föld körül

Narancsik Ágota, a Magyar Rádió külpolitikai főszerkesztője, alighogy leült, és körbenézett, első kérdése az volt: „Ez titeket komolyan érdekeli?”.

A beszélgetés Forgács Ilona vezetésével zajlott, aki a Magyar Rádió Szegedi Körzeti Stúdiójának munkatársa. Az első téma, mely felmerült, a szerkesztőség körülményeit firtatta. A válaszból egyértelműen kiderült, hogy a külpolitika manapság igencsak háttérbe szorult. A hírek szinte versengenek az elsőbbségért és minden azon múlik, mennyire erőszakos is az ember. Tehát a belpolitika van terítéken, mindenki úgy érzi joga van pártérdekeit kifejezni. Már amennyire ez lehetséges, „hiszen a politikusok ahogy a médiát kezelik, az vérfagyasztó”. Úgy látszik egyoldalú sajtószabadság létezik köreikben: nekik mindent lehet, az újságíróknak pedig csak a morzsák jutnak. Bizonyos korlátozás azért a közszolgálati médiumokban is létezik: egy nem kereskedelmi szférában mozgó rádiósoknak vagy tévésnek nem igazán lehet saját véleménye illetve stílusa. Ezért van az, hogy Narancsik Ágota, kike-

rülve (de nem megsértve) a Magyar Rádió alapszabályzatát, az írott sajtóban kezdett publikálni.

(...)

Utazásai során megfigyelhette, hogy a világ városai uniformizálódtak, azaz lassan különbséget se lehet tenni Sanghaj és New York között.

Ahogy egyenruhába bújtak a városok, úgy az emberi kapcsolatok is. Egyre inkább elszemélytelenednek: vége a „műhelymunkának” (ahogy Narancsik fogalmazott), a szerkesztőségek már nem átjáróházak. Ez egyet jelent azzal, hogy a cikkeket e-mailen vagy faxon juttatják el a megfelelő emberkéhez. „Hála” a technika fejlődésének (ami persze szükséges és elengedhetetlen), az emberek lassan már nem is találkoznak, nem dolgoznak együtt, egy helyen. Azt azért hozzá kell tenni, hogy Magyarországon ez még jó ideig nem fog bekövetkezni,

hiszen sokáig kell még attól tartanunk, hogy a technikai adottságaink messzemenően túlszámalyják elképzeléseinket.

(...)

Balogh Edina és Vigh Klára

Egy konferencia képei...

Fotó: Cs. Szabó Zsuzsanna, Segesvári Csaba

Biblia-szakeket a Történelem tanszéken

„Ő mondd, te kit választanál?”

A mosoly országa

A hóhér akasztása

Egy ilyen lánynak...

Sörömteli találkozás

LEGYÉL TE A CSILLAGSZEMŰ JUHÁSNÉK!!!

„I am the walrus”

„Mindig is az avantgard tervezők közé tartoztam.”

Ciklámen, zöld, violett

Kiss Alice Szegeden élő
textiltervező iparművésszel
műtermében beszélgettünk,
szakmájáról és a divatról.

Pár szóban foglalja össze középiskolás éveit, és az azt követő időszakot.

Az általános iskolát követően a Tömörkény István Művészeti Szakközépiskolába nyertem sikeres felvételt, melynek vizuális szakát végeztem el. A rajztanárom szerette volna, ha festéssel megyek tovább a Képzőművészeti Főiskolára. Szüleim azonban pedagógusok révén azt mondták, hogy ez nem megélhetési alap. Szerintük, ha eldobsz egy követ, az festőt talál. Minden áron jogi vagy pedagógusi pályára szántak engem. Homlokegyenest keresztbe húztam számításaikat, hiszen Pestre mentem a Iparművészeti Főiskolára.

Mikor történt mindez?

Az érettségit követő évben. Ekkor vettek fel, ahol kötött hurkolt anyag és formatervező szakon, a Textil Tanszéken belül 1986-ban mesterdiplomát szereztem.

Mennyire hozható összefüggésbe ez a szak a divattervezéssel?

Nagyon fontosnak tartom megemlíteni azt, hogy divattervező, mint fogalom nincs. Ipari formatervező van, de az csak kész kelméből dolgozik. Nálunk pedig a matériát is mi tervezzük, készítjük.

Mi volt a diplomamunkája?

Egy nyolc darabos sportkollekció. A mesterdiplomához azonban egy külön márkanévvel ellátott kollekciót kellett készítenem. Egy 150 darabból állót, melyet „Zeléz” fantáziánévvel láttam el, amit nevem betűiből alkottam. Színeim, akkoriban igen merésznek bizonyultak, hiszen ciklámen, zöld, fekete, szürke, violette színekből állt össze. Ezt követően a Skála, kollekcióm 98%-át megvásárolta.

Milyen tervei voltak friss diplomásként a jövőt illetően?

A diploma megszerzése után mindenképpen külföldre szerettem volna menni. Akkoriban ezzel a végzettséggel

Férje és alkotótársa – Szecskó László építész

nem lehetett érvényesülni Magyarországon. Bécsbe kerültem, ahol munkámmal oly annyira meg voltak elégedve, hogy véglegesíteni akartak a kinti cégnél. Az lett volna a feladatom, mint ahogyan a filmekben, utazgatok vállalatokhoz, üzemekbe, összehívogatom az anyagokat, és abból kollektiózom.

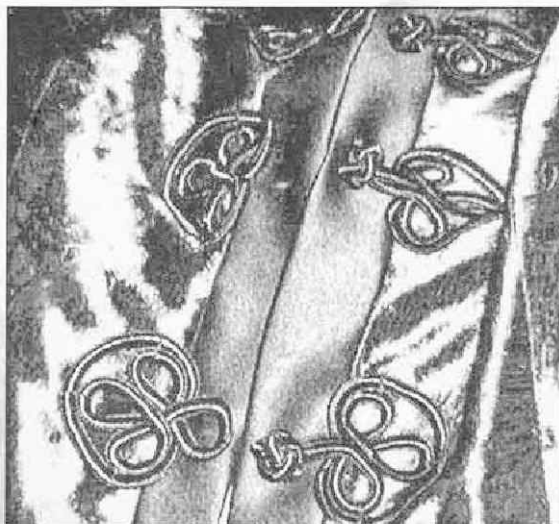
Hogyan döntött végül? Kint maradt?

Nagy dilemma előtt álltam. Maradni vagy menni. Érzelmi okokból végül is itt maradtam Magyarországon. Ettől függetlenül azonban nem szakadt meg a kapcsolatom külfölddel, hiszen hosszú éveken keresztül elég sok országot bejártam. London, München, Frankfurt, Zürich...

Hogyan tervez meg egy kollek-

ciót?

Egy kollekciónál a kereskedők igényét kell figyelembe venni. Jelenleg a színeket az olaszok diktálják. Régebben a franciák, most az olaszok, de nagyon jönnek fel a spanyolok. Az amerikaiak „mindig lopnak”. Nemzetközi konferencián döntenek el, hogy mi legyen, az aktuális divatszín. Szavaznak és ha mondjuk sok volt előző évben a hideg szín, akkor váltanak a melegre. Persze a színek kiválasztásánál mindig vannak egyéni impressziók. Min-

dig úgy csoportosítunk, hogy van tavaszi-nyári, őszi-téli kollekciónak. Van továbbá a gyermek, bakfis-kamasz, női-férfi. Egy kollekciónál elsődleges szempont a hordhatóság. Először kiválasztom a színeket. Egy fehér-fekete mindig örök. Ezt követően azt, hogy milyen korosztálynak lesz. Figyelembe veszem a korosztálynak az adottságait, élettani sajátosságait, valamint azt, hogy mit szeretnek. Mindig vannak trend színek, de minden emberhez, karakterhez megtalálhatjuk a hozzájuk illő színeket.

Mit nevezünk trendnek?

Trend egyenlő forma, mint színben, anyagban, fazonba.

Trend ide, trend oda nekem meg vannak a saját színeim. Én ezeket veszem föl. Nem szeretem a barnát. Bordós, zöldes, kékes, feketés tónusok alkotják a színvilágomat. Szeretem a variálhatóságot. Érdekel a keleti kultúra. Gyönyörű a vonalvezetése, bár látszólag egyszerűnek tűnnek, de ezeknek is megvannak magá rafinériái.

Munkáiban megjelennek nemzeti sajátosságaink?

A nemzeti sajátosságok számomra nagyon fontosak. Munkáimban a zsinórozásban jelennek meg.

Mire hívja fel a hallgatók figyelmét?

Időben ésszerűen lenni, már előre tudni, mit választ az ember hivatásául.

„Nem kell túlmisztifikálni, ez popzene.”

CRYSTAL – Hazajöttek...

2001. március tizennegyediké.

Mi történt aznap? Aki a Jate Klubban töltötte az estét, az bizonyára jó ideig nem felejtí el a dátumot. A rejtély magyarázata a kétharmad részt szegedi tagokból álló Crystal zenekar koncertje. Az élő buli után Lajtai Kátival és a Kasza-testvérpárral, Tiborral és Gáborral beszélgettem, akik dacolva az iroda hűvös levegőjével örömmel válaszoltak kérdéseimre.

Mikor alakult a zenekar?

A *Két utazó* című bemutatkozó nagylemezünk dalait 1998-ban írtuk, ám akkor még nem volt egyértelmű, milyen formációban lépünk a közönség

elő. A Crystal ebben a formájában közel két éve működik. A zenénk újdonsága miatt eleinte nem találtunk kiadót, amely megjelentette volna az anyagot. Azt szoktam mondani, hogy Michael Flatley hozta meg számunkra a várva várt sikert, mert ő bizonyította be, hogy Magyarországon is rengeteg embert vonz ez a kultúra. Igazából neki köszönhetjük, hogy a kezdeti nehézségek után – mielőtt aláírtunk volna a Sony Music-hoz – már az összes kiadó versenyzett értünk, akik előtte nem voltak kíváncsiak ránk. A világtrenddel egyidőben fordultunk az ír zene felé, de a magyar piac akkor még nem volt vevő egy ilyen produkcióra.

Hogyan tudátok meghatározni a zenei stílust, amit a Crystal képvisel?

A sajtóanyagunk szerint zenénk az angolszász popzene kellemes harmóniavilágát ötvözi az ír népzene varázslatos dallamaival. Gyakran kérnek, hogy találjunk ki egy különleges stíluselnevezést, de ez a körülírás nagyjából tartalmazza a lényegét. A hegedűtől, a dudától, a furulyától lesz különleges a dolog, és az egész attól működik, hogy nem akar több lenni, mint ami. Nagyon dallamos, nagyon slágeres – a többi már csak a hangszerelésen múlik. Nem kell túlmisztifikálni, ez popzene.

Főállású zenészek vagytok?

Nem. Gábor patkolókovács, én pék vagyok, Kati pedig mosónő. Félretéve a viccet, van egy stúdióink, ahol különböző lemezek készülnek. Mi Gáborral ezeknél a projektek-nél segítünk producerként.

Honnan ered az ír zenei iránti vonzalmatok?

Ismét Michael Flatley-t kell megemlítenem. Az 1994-es Eurovíziós Dalfesztiválon színpadra lépett, és ez jelentette számára a nagy áttörést. Véletlenül láttuk a tévében a közvetítést, és nagyon tetszett. Igazából nem is a produkció, hanem a zene fogott meg minket.

Sok együttesnél nagy gondot okoz a névválasztás. Ti hogyan találtatok rá a Crystal-ra?

Igen egyszerű a történet, bár nem nagyon szokták elhinni. Viccesnek tűnhet, de egyszer azt álmodtam, hogy a barátaimmal Bécsbe megyünk Toto koncertre, és a buli

alatti beszélgetés során szóba került a mi zenekarunk is, amit én akkor Crystal-nak neveztem. Felébredtem, és mivel emlékeztem az álombeli névre, onnantól mi vagyunk a Crystal. Egyébként nagyon sok dolog juthat az ember eszébe a nevünkről – van egy ilyen nevű méregdrága pezsgőmárka és egy vegytisztítószer is, de mi nem őket reklámozzuk.

Az ír Corrs mennyiben hatott a zenétekre?

Summázva a dolgot azt mondhatnám, hogy ha nincsen a Corrs, akkor mi sem vagyunk, persze ez így nem igaz. Hatottak ránk, de van egy nagy különbség a két zenekar között: ők rockzenét játszanak, mi pedig popot. A Corrs annyiban volt fontos a Crystal indulásában, hogy ők voltak az elsők, akik ilyen típusú ír zenével világhíre tettek szert.

A sajtó szeret címkéket ragasztani az előadókra. Mít szoltok ahhoz, ha „magyar Corrs”-ként emlegetnek titeket?

Ez egyrészt megtisztelő, mert egy remek zenekar mellé állítanak ezzel, másrészt viszont nem szeretnénk, ha ebbe a skatulyába tennének bennünket. Nem szerencsések az ilyen besorolások, mert alapjában véve két eltérő stílusról van szó. Mázlisták vagyunk, hogy a kiadó nem akar minket arra kényszeríteni, hogy minél jobban hasonlítsunk rájuk. Abszolút szabad kezet kapunk: magunk dönthetjük el, mikor melyik szám jelenjen meg kislemezen, milyen legyen a klip stb. Sok magyar zenekar sajnos ezt nem mondhatja el magáról. A kiadónk először a *Két utazó* című dalunkat ismerte meg, és kis túlzással azt mond-

hatnám, hogy a kész lemezzel akkor találkoztak először, amikor már legyártották. Nem vagyunk tehát nyomás alatt, a zenekar maga irányítja a mindennapi életét.

Mik a legközelebbi terveitek?

A következő nagylemezre még legalább egy évet várni kell. Addig öt-hat dalt szeretnénk kislemezen megjelentetni, és még legalább három klipet forgatni. Pár napon belül látható a zenei csatornákon az új videóknk, mely az *Ezer hold* című dalunkhoz készült. A következő megfilmesítésre szánt nóta a *Nincs több lánc* lesz, majd – ha minden jól megy – a sorban negyedikként az *Amíg csak élek*-et láthatjátok majd a tévében.

Az idei Arany Zsiráf díjkiosztó gálán kettős szerepben is feltűntek...

Így igaz. Nagy megtiszteltetésnek vettük, hogy jelölték a zenekart „Az év hazai felfedezettje” kategóriában. Bár Yonderboi azt gondolta, hogy mi fogunk nyerni, mi is őrá szavaztunk volna, és ezúton is gratulálunk neki. A jelöltség mellett fel is léptünk a gálán, és sikerült egy dedikált Anastacia lemezt is begyűjteni, úgyhogy teljes volt az öröm.

Lukácsi Péter

Köszönet Tokodi Margarétának az interjú létrejöttéhez nyújtott segítségéért.

Kispál és a Menny Utca 7

Ilyen még nem volt a magyar (diák)újságírás történetében! Szenzáció! Csak Önöknek! Exkluzív beszélgetést közlünk két fiatal főiskolás rajongóval, akik a TÁK-ban gyanútlanul tárgyalják meg az elmúlt hetek két fontos eseményét: a Kispál és a Borz március 1-jén megtartott Ifjúsági Házbeli, illetve a Heaven Street Seven 6-án Jate Klubbeli koncertjét. Munkatársunk szorgalmasan jegyzetelt, míg le nem bukott. Most megyek be a kórházba látogatni...

– Na, mi volt?

– Hét kettőre lealáztuk őket, esélyük sem volt ellenünk!

– Hülye! Én nem a meccsre gondoltam, hanem a Kispál koncertre. Sokan voltak?

– Hát, a helyhez képest kevesen. Az IH nagyterme elég nagy, szerintem háromszor-négyszer ennyien is elfértünk volna. Lovasi a koncert elején elmesélte, hogy majdnem lemondták a bulit, mert szegedi ismerőseiktől azt hallották, hogy nincsen rendesen kiplakátolva.

– Azért szerencsére végül nem maradt el! Én a Jateban voltam Heaven Street Seven-en. Ott se volt teltház, de azért jó hangulatban „dárídóztunk”.

– Jó, hát mi sem sírtunk, hogy nincs ott a fél város. Aki akart, és akinek volt kilencszáz forintja a dologra, eljött. Egyébként szokás szerint főleg a fiatalabb korosztály tette

tiszteletét, értsd a középiskolások. Tisztára mintha magamat láttam volna 6-8 évvel ezelőtt. Másnap a Jateban csendes-ülős bulit nyomtak, biztosan ott voltak az egyetemisták. Egyébként félve mondom, de mintha még most is lett volna valami összetartozás-érzés a levegőben.

– Hé, a „Valami a levegőben” az egy Heveny Szívle-beny dal! Krisztián megint elsütötte ezt a magyarosított együttesnév-változatot. Játsoztak mindenfélé, persze az új albumról, a *Cukorról* egy csomót, de régebbi dalokat is elővettek. Meglepetésemre feldolgozták a *Disco 2000*-t a Pulp-tól. Egyszer felhívták a színpadra az Időrablók énekesét is aki egy hangosbeszélőbe énekelt egy régi, antik dalt.

– A múltkori koncert után a Szegedi Egyetemen megjelent egy koncertkritika, abban jól lehordták az énekest, mert káromkodott.

– Most szerintem csak két-háromszor hagyta el csúnya szó a száját, de aki nagyon figyelt, az most is megbotránkozhatott azon, hogy ugyanúgy beszél, mint általában minden fiatal.

– Lovasi néha nagyon unott fejjel szokott zenélni, de szerintem most nagyon élvezte a koncertet, csomót dumált a számok között. Persze nem csak a szövegéért bírjuk...

– Azért a többségnek nagyon fontosak a dalszövegek. Nem egyértelműek, ezért mindenki a saját magának tetszőt értheti ki belőlük. Emlékszem, gimiben csomószor idéztük az akkori verseket, mert szerintem ezeket már tekinthetjük annak.

– Hát, kell még tíz év, mire bekerülnek az irodalomkönyvekbe... Haha! Annak illusztrálására, hogy hol ér véget az irodalom...

– A Heaven Street Seven jól csinálta, hogy angol helyett magyarul énekelnek. A közönségnek így sokkal jobban bejön, meg a rádiók is kezdenek megbarátkozni a HS7-féle popzenével. Azért a koncerten nagy ugrálás volt a régi English dalokra is. Tudod, „mindegy, csak valami szóljon, yeah!” Láttad a legutóbbi klipjüket? Krisztián egy bogárnak, vagy minek van beöltözve, és megküzd egy csúnya zöld emberrel egy usánkás lány érdekében, magyarul megmenti az életét. Vicces!

– Szerencsétlen, tudod te egyáltalán, mi az az usánka? Mellesleg a Kispálnak is van új videója, a Még egyszerre készült. Nem egy vidám dal, passzolnak hozzá a lepukkant nagyvárosi képek. Nem röhögtem halálra magam rajta!

– Nem is az a lényeg. Te, figyeled azt a srácot? Szerintem jegyzeteli, hogy mi mit dumálunk. Lépünk le! Biztos téglá!

Tégla Ödön

Négy lába van, mégis megbotlik. Mi az?

Arany Zsiráf

Kiküldött munkatársunk jelenti

Az idei Arany Zsiráf díjátadó ünnepség sem múlhatott el botrány nélkül. Történt ugyanis, hogy „Az év hazai popalbuma” kategóriában kihirdették, hogy a győztes a V-Tech zenekar. Ők szépen kibattyogtak, átvették a díjat, megköszönték a megtiszteltetést, sajnálatukat fejezték ki, hogy a kiadójuktól sajnos nem tudott jelen lenni senki, mert nekik ez nagy siker. Eddig, ugye, semmi meglepetés! Az est legkínosabb pillanata csak a két és fél órán át tartó gála legvégén jött el. Philip – a Z+, az egyetlen magyar zenecsatorna műsorvezetője, jelen esetben konferanسیé – ugyanis sajnálattal közölte a hallgatósággal, hogy hiba történt, „v-tkeztek”, mert azt a bizonyos díjat a zsűri a valóságban a

United együttesnek ítélte, és csak véletlenül hirdették ki a V-Techet győztesnek. Mit volt mit tenni, a fiúk újra csak kibattyogtak, immár sokkal szomorúbban, és visszaadták a díjat. A gála után sokan hátba veregették Szamócat és Kefírt (a két tagot), hogy ne keseredjenek el, mert ugyebár mindenki tudja, hogy ők a legkirályabbak. Hát, elég kínos jelenet volt! És mondhatnánk: ilyen is csak nálunk fordulhat elő, hogy ha nem a hangosítással, a színpadképpel van gond, akkor összekeverik a nyertesek névsorát. Ja, és az Arany Zsiráf díjba már bele volt gravírozva a V-Tech neve...

Egyébként szép este volt. A meghirdetett megasztár, Anastacia is fellépett, az eddigi összes slágerét, két számot énekelt a budapesti közönségnek. Könnyen kitalálható, hogy melyik kettőt: a *Not That Kind*-ot, és az *I'm Outta Love* címűt. Élő produkció volt, és fekete zenészek kísérték az énekesnőt. Férfitársaimnak mondom, hogy a valóságban nem tűnt annyira dögös, dinamikus csajnak, mint a videókon, de ez nem csoda, hiszen nem Britney Spears kortársa. A hangja viszont... Britney labdába se rúg mellette.

Történt még más is a gálán: kiosztottak például egy-két díjat (meglepő fordulat, nem?). Életműdíjat kapott Horváth Charlie, aki ezt azzal hálálta meg, hogy elénekelte Eric Clapton dalát, a *Tears In Heaven*-t. (Néhányan e gesztus miatt gyorsan vissza is vették volna tőle a zsiráfot. Hogy lehet életműdíj átvételekor feldolgozást énekelni...)

Az est sztárja, aki még Anastaciánál is nagyobb sikert aratott, Ákos volt. Erősen akusztikus kísérettel (gitár+cselló) előadta a kétezres egyik legszebb magyar felvételét, amelyben „keresi az útját”. Jutalma több perces ún. standing ovation volt, magyarul felállva tapsolták. (Főleg azok, akiknek nem jutott szék!)

Na, de lássuk...

...az igazi győzteseket:

Az év hazai rockalbuma: Kispál és a Borz – Velőrózsák

Az év külföldi rockalbuma:

U2 – All That You Can't Leave Behind

Az év hazai popalbuma: United – Első

Az év külföldi popalbuma: Madonna – Music

Az év hazai dance-albuma: TNT – Három

Az év külföldi dance-albuma: Craig David – Born To Do It

Az év hazai modernrock-albuma:

FreshFabrik – Drive My Hand

Az év külföldi modernrock-albuma: Radiohead – Kid A

Az év hazai rapalbuma:

Ganxsta Zolee & Kártel – Rosszfiúk

Az év külföldi rapalbuma: Eminem – The Marshall

Mathers LP

Az év hazai felfedezettje:

Yonderboi – Shallow And Profound

Az év feldolgozásalbuma: Kispálramix

Az év filmzenealbuma: The Beach

Az év jazz- vagy worldmusic-albuma: Anima Sound

System – Gipsy Sound Clash

Az év prózai albuma: Hofi Géza – 1400

Nyaf-nyaf Blur: The Best of

Az angol könnyűzenei hagyományban aktívan él a nyávogás, mint közlési forma (gondoljunk a Cure-ra, vagy akár a Beatlesre), a legújabb kori manifesztációja ennek a hagyománynak a Blur. Valahogy mindig is ódzkodtam a 'britpop'-nak titulált dolgoktól, és nem is igazán értettem eddig, hogy miért kell egyáltalán ilyen elnevezést alkalmazni. Hát, most se tudom, de a Blur-t se szerettem meg, az biztos.

Korrekt Best of lemezt tarthat a boldog tulajdonos a kezében egyébként, ahogy elnéztem, rajta van minden ismertebb szám. A mai 'alternatív kultúrának' (már ha létezik ilyesmi egyáltalán), valószínűleg szerves részei lehetnek ezek a zenék. Ami becsülendő, az az, hogy a Blur nem görcsöl azon, hogy kifizetődő slágereket gyártson. A zene eredeti, és még csak távolról sem emlékeztet a Backstreet Boysra (ez pedig már önmagában is egy jegy fölfelé). Kedvencem a 'Húúhú' című szám (Song 2), ami jó kis zúzás, az első szám nyávogásához képest meg aztán főleg. A másik jó még a *Girls And Boys*, ami egyébként gagyi, de kellemes. A *Country House* is hallgatható, de ez már lehet, hogy csak nosztalgia. Egyébként a Blur zenéi világa unalmas és lehangoló, nem nekem való, de lehet, hogy valakinek bejön.

Egy Best of lemez, azoknak szól, akiknek a Best of lemezek általában: fanatikus rajongóknak, és azoknak, akik amiatt a néhány jó szám miatt nem akarnak több albumot végigszervezni.

dá
EMI, 2000
www.blur.co.uk

Osztyályzat:
12345

Keverem-kavarom Funkstar De Luxe: Keep On Moving (It's Too Funky In Here)

A hosszú című album egy remek kis mixgyűjtemény, melyet Funkstar De Luxe néven követtek el. Ezen az albumon van rajta a tavalyelőtti év nagy slágere, a Bob Marley-s *Sun Is Shining* mix is. Ahhoz képest, hogy életemben nem hallottam még a Funkstar De Luxe nevet, egészen pozitívan csalódtam.

Kezdve azzal a viccel, ahogy a számcímek fel vannak tüntetve: mint egy dj párbaj: She's A Lady (Funkstar De Luxe vs. Tom Jones), valamint a nyolcvanas és a kilencvenes évek egy-egy nagyon jellegzetes előadójának (Tom Jones, Grace Jones, stb...) ismert (és jó) számaikat választották ki, nagyon ügyesen keverték meg azokat. Felismerhető és fontos az eredeti zene, de a hangulatot az a plusz adja, amit FDL tett hozzá. Ez a hangulat körülbelül így a 'szombat esti láz' egy újabb – egészen pozitív – értelmezése. Mostanában ugyanis divat a régi zenéket 'újrakeverni'. Ez körülbelül annyit tesz, mint amit a Szűcs Judit 'Ilyen lánynak a diszkóban a helye' refrénű számmal csinált a Fresh: újradalolták (rosszul, mert nem tudnak énekelni), és raktak alá divatos tuclit. Kész. Na, a Funkstar De Luxe most megmutatta, hogyan lehet ezt jól csinálni.

Érdeemes meghallgatni!

dá
Hypnotic Records, 2000
www.funkstardeluxe.com

Osztyályzat:
12345

Ezt ajánljuk! Robbie Williams: Sing when you're winning

Sokat kell gondolkoznom ahhoz, hogy erről az albumról azon kívül, hogy tökéletesen profi munka, mondani tudjak valamit. A meghatározó tényleg ez: minden hang, minden hangszer a helyén, tökéletes ének, tökéletes hangzás. És még csak azt sem tudom mondani, hogy túl profi. Mert ez az album így tökéletes.

Robbie Williams a hiteles sztárok közül való. Nem egy a média és a business által felkapott hétköznapi senkiháziak közül, akik azt hiszik, hogy övük a világ attól, hogy eltátoghatnak (minimális részesedésért) egy olyan zenét, amit mások megírtak (még csak nem is nekik, hanem a producer pénztárcájának), olyan ruhában és frizurában, amit mások rájuk adtak, olyan mosollyal, amit betanítottak nekik. Ha valakit sztárnak nevezünk, akkor neki olyan elődökkel kell felvennie a versenyt, mint mondjuk Elvis Presley, John Lennon vagy akár Michael Jackson. Igazi egyéniségnek kell lennie. Az talán nem is fontos, hogy milyen ez az egyéniség. Legyen! Az album meghallgatása után (és közben) kiderül, hogy ilyenje (egyénisége) Robbie Williamsnek van. Talán ez lehet a siker oka. Hiszen nincs egyik számban sem house alap vagy bármi hasonló abból, amit – mostanában – a század elején 'divatos'-nak szokás nevezni, mégis már több dal is sikeresen ostromolta meg a slágerlistákat világszerte.

Nem jöttem rá, hogy mi az, ami jó ebben az albumban, de tényleg van benne valami. Mindenképpen érdemes meghallgatni!

dá
www.robbiewilliams.com

Osztyályzat:
12345

Popsajt

Bocs, van egy fölös csuhád?

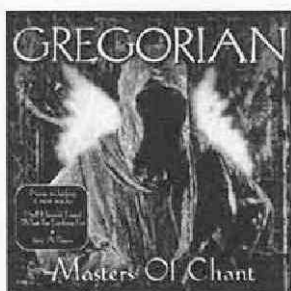
Diszkósított klasszikus zene? Dudamuzsika mint popzene? Metallica csellón? Tovább is van! Mondjam még? Az extrém zenei kísérletek napjait éljük. Mindenki próbál valami különlegessel előállni, hogy órá is essék egy kis figyelem a kozmikus, globális zenekáoszban. Világlágerek gregorián kórus előadásában! Igen, itt a nagy ötlet!

Magyarországon tavaly ősszel jelent meg a német csodafegyver, melynek neve: Gregorian – *Masters Of Chant*. Az ötletet az a producer „chant”-te el, aki már a '90-es évek elején az Enigmával is dolgozott. Összetrombitálták a világ legjobb gregorián kórusát, bezárták őket egy gertyákkal telepakolt templomba, amit természetesen előbb stúdiónak rendeztek be, és nem engedték ki őket, míg fel nem énekelték a Dire Straits, Eric Clapton, a Metallica, az R.E.M., Peter Gabriel, a U2 és még nyolc más előadó egykori slágerét.

Az eredmény? Azt mindenki maga döntse el. A rádiók néha-néha leadják a „rövid” című U2 dalt, az „*I'm Still Haven't Found What I'm Looking For*”-t. Ha eddig nem hallottad ezt a felvételt, akkor nem csoda, hogy még nem találtad meg, amit kerestél. Annyi bizonyos, hogy a karácsonyi nagy cédé- és kazettavásárlási rohamai során sok ezren helyezték el kosarukban a fent említett albumot, a kiadó, a Record Express nem kis örömeire.

Ha Te nem tartozol közéjük, de nem akarsz lemaradni az új trendről, érdemes belefülelned a cédébe valamelyik zeneboltban, hátha Neked is lúdbörzik majd a hátad a gyönyörűségtől vagy a kinszenvedéstől, amikor a Simon&Garfunkel duó klasszikusát, *A csend hangjait* szólaltatja meg a kórus. Perverzitás, de ha egyszer végig tudod hallgatni a lemezt, könnyen rákattanhatsz. Mondanám, hogy csak szülői felügyelettel hallgatható, de egy fejhallgató alatt nem fér el a család. Ha viszont beruházol rá, megeshet, hogy legközelebb akkor veszed elő, amikor a kutyával frizbizel. Szerencsére nem bumeráng, de azért vigyázz a csuhás emberrel! Sötét alak.

dj pekka

A 22-ES CSAPDÁJA

A megkerülhetetlen dalok otthona

1. DIDO here with me

2. STEREOPHONICS mr. writer
3. VENUS az elmúlt boldogság dala
4. RICKY MARTIN & CHRISTINA AGUILERA nobody wants to be lonely
5. BOTOS ESZTER mire várunk még?
6. LIMP BIZKIT rollin'
7. THE CORRS give me a reason
8. KISPÁL ÉS A BORZ még egyszer
9. FUN LOVING CRIMINALS loco
10. CRAIG DAVID rendezvous
11. SYL utolsó nyár
12. ROBBIE WILLIAMS let love be your energy
13. LEANN RIMES can't fight the moonlight
14. PLANET FUNK chase the sun
15. *MORCHEEBA world looking in*

16. ANIMA SOUND SYSTEM tekerd
17. MARILYN MANSON fight song
18. RED HOT CHILLI PEPPERS road trippin'
19. HEAVEN STREET SEVEN mozdulj
20. PLACEBO special k
21. UNIQUE végtelen álmom
22. BRITNEY SPEARS don't let me be the last to know

Tom „Robinson” Hanks

A modern ember egyik legnagyobb bánata, hogy sohasem lehet egyedül. Úgy értem, bezárhatjuk a bejárati ajtót, kikapcsolhatjuk a televíziót, kihúzzhatjuk a telefont és belesüppedhetünk kedvenc fotelunkba, de valljuk be: ez csak áltatás. Közösségben élünk, annak minden előnyével és hátrányával együtt. Valószínűleg már nem is tudnánk egyes egyedül – minden segítség nélkül – fennmaradni. Vagy mégis?

Az ötlet Tom Hanks agyában született meg 1995-ben, s egy kedélyes beszélgetés során továbbadta azt William Broyles-nak, aki négy év remetéek életével kapcsolatos kutatás után előrukkolt a kész történettel, s Hanks orra alá nyomta. Hanks megmutatta a sztorit Robert Zemeckisnek, akivel a közösen forgatott, több Oscar-díjat nyert *Forrest Gump* óta nagyon jó barátságban vannak, s a rendező kapva kapott az alkalmon, hogy újra kedvenc főszereplőjét instruálhassa a kamerák előtt.

A FedEx ügynökség egyik legpontosabb koordinátora (Tom Hanks) kezében a – minden valószínűség szerint – gyűrűt rejtő apró dobozkaival búcsúzik kedvesétől (Helen Hunt) a reptéren és ígéri, hogy hamarosan visszatér. A Sors azonban közbeszól, s alaposan átformálja hősünk életét. A gépe egy vihar következtében elsodoródik a menetiránytól, s lezuhan. Ügynökünk a szerencsétlenség egyetlen túlélőjeként vetődik partra egy szó szoros értelmében vett lakatlan szigeten, valahol a Csendes-óceán térségében. Miután az első sokkból felocsúdik, kénytelen szembenézni a zord valósággal: fennmaradásához meg kell

küzdenie a természettel és az örülettel, amelyet a magány hordoz. Modern Robinsonunk ötletessége kifogyhatatlan, amennyiben tűzgyújtásról, szálláskészítésről vagy élelemszerzésről van szó, de Péntek ezúttal nem oldja fel jelenlétével a társalanságot, így kénytelen-kelletlen megszületik Wilson, emberünk egyetlen társa, „aki” nem más, mint egy egyszerű, hétköznapi, partra sodort röplabda. Négy év kemény küzdelem után – mely alatt hősünk nemcsak jellemében, de külsőre is jelentősen megváltozik – egyetlen kiút marad: a végső örület vagy a szabadulás reménytelen harca. Persze, mindenki kitalálhatja: a számkivetett nekivág az óceánnak...

A film nem mindennapi forgatási körülmények között készült. Az első jelenetek bizonyos része a moszkvai Vörös téren játszódik (a csomagküldő-szolgálat egyik helyi kirendeltsége folytán), s ehhez Robert Zemeckis minden teketória nélkül kapta meg a város vezetőségétől az engedélyt. Nem is tétlenkedett, hanem egy az egyben lezáratta a híres teret, s a forgatás ideje alatt csakis a statisztéria, valamint a forgatócsoport nyomult az egykor megközelíthetetlen Kreml előtt. A mínusz negyven fokos hideget aztán a stúdió melege váltotta fel, ahol a lezuhanó repülő belső jeleneteit vették fel, egyébként háttorzongató élethűséggel, majd a Fidzsi szigetek következtek a maguk trópusi éghajlatával. A stáb minden reggel hajóra ült, s úgy közelítette meg a szigetcskéit, mely a történet helyszínéül szolgált, s Tom Hanks alapos bebalzsamozása (Hollywood legdrágább színésze!) s a

parti lányomok eltüntetése után már kezdődhetett is színészünk egyszemélyes játéka a tűző nap alatt.

Mint fentebb említettem a „repülő-törött” a négy év alatt számos változáson megy keresztül, s ennek külső jegeit – Hanks kérésére – nem trükkökkel vagy maszkkal oldották meg. A forgatás megkezdése előtt a színész 15 kilót szedett fel, hogy a kissé elpuhult, modern, városi embert minél látványosabban formálhassa meg. A négy év száműzetés végén megjelenő csont-bőr remete figurájához azonban kerekén 40 kilót (!) kellett leadnia, s ehhez egy év forgatási szünetet kért. Zemeckis beleegyezett a dologba, márcsak azért is, mert ezen idő alatt végre sikerült megvágnia hitchcocki ihletésű, bár kicsit szerencsétlen végű filmjét: a *Temetetlen múltat*. Egy év után tehát újra találkozott a páros, s Zemeckis rémülten figyelte a fáradt tekintetű, csontsovány Hankset, amint elkeseredett harcot vív a kamerák előtt az elemekkel. Vagy nagyon jó színész vagy nagyon megviselte a fogyókúra, de Hanks tényleg hitelesen adja a történet végén a meggyötört, magányos túlélőt. Sőt, ennél is többet nyújt: bár a közel kétórás film háromnegyed részében egyedül játszik a vásznon, nem válik unalmassá és amennyire én láttam, egyetlen néző sem pillantgatott türelmetlenül az órájára, az idő lassú haladásán méltatlankodva. Mindent összevetve: a Hanks-Zemeckis páros ismét csak bizonyított. Kíváncsian várjuk a következő celluloid-kísérletet, mert biztos lapul még tarsolyukban egy-két meglepetés.

Kasza Magdolna

Nemcsak (egy) könyvajánló

Kepes András és Vujity Tvrtko története

Amiben a két írott alkotás hasonlít egymásra csupán abban rejlik, hogy mindkettő könyv. Jó, persze egyik is-másik is egy-egy televíziós újságíró (már ha ilyen egyáltalán létezik) ténykedéseinek emlékei alapul.

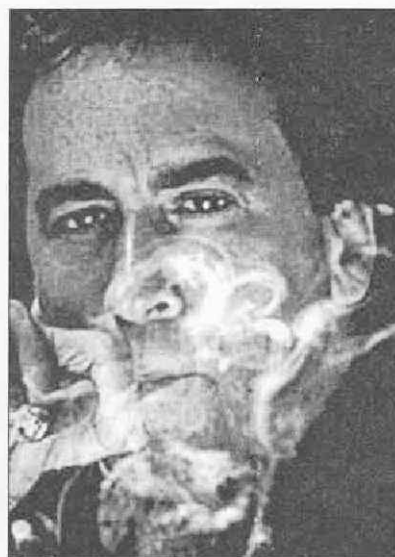
Kepes könyve szép kivitelű, van neki mindene, kemény kötése, kicsit sárgás lapja. Úgy néz ki, mintha egy klasszikust vásároltam volna, a könyvespolcon simán elbújik, bár az első hónapban nem nagyon kívánczodik oda, utána meg úgymint elkerül.

A Tvrtko-Nógrádi szerzőpáros „Tizenkét pokoli történet” már kívülről is inkább hasonlít ponyvára, vagy rossz kiadású kötelező olvasmányra. Persze a külalak nyersessége illik a tartalomhoz...

Míg Kepes mesél, Tvrtko tényfeltár. Míg Kepes életigenlő, mélyebb, pozitív, addig Tvrtko kineveti a halált. A kettőt nem lehet igazán összehasonlítani, nem is nagyon próbálom meg. A végkifejlet egyébként ugyanaz. Lehet borzongani és nevetni mindkét könyv történeteiben.

A Tvrtko-könyvnek igazán nagy hátránya származik abból, hogy az író nem tud írni. „Tvrtko kamerával a fejében született” – írja róla Frei Tamás a könyv hátulján, ajánlasképp. Ez igaz, látszik is jól a tévében, csak itt valahogy nem jön le. Nógrádi Gergely feladata volt, hogy kifozza a szöveget. Nem mindig sikeredett a legjobban. Ettől alapvetően még nem rossz, csak döcög. Főként a dialógusokban, amelyek vélhetőleg az eredeti riportokból vannak bevágva, s amelyek annyira idegenek néha a szövegben, mint Richard Claydermann a néhai MIR úrállomáson.

Egy biztos. Nem gyönyörködtetni, megdöbbeníteni akar történeteivel. Csak néhány a kötelezően elolvasandóak közül: Az elsüllyesztett falu (ami egyébként is aktuális – saj-

nos), Csernobil, Pörböly, Lepratelep... Mi kell még? A fickó és a tény, hogy ezek a dolgok itt vannak körülöttünk háborzongató. Egyszer azért szívesen elkísérem... Van persze néhány könyvedebb téma is: Uhrin mester, Pazurek Dezső, aki Magyarországon a leghatásosabb médiaszivatató. Ajánlott hely az olvasásra: WC, vonat (vonatvéccé ???), de semmiképpen nem kényelmes ágy vagy fotel, mert ott megülheti a gyomrot.

Kepes sokkal kiegyensúlyozottabb. Fogadjunk, hogy aki már olvasta, az mind az önéletrajzi résznél kezdte. Naugye? Nem baj, szerintem mindenki ezt teszi. Ebből kiderül, hogy viszonylag rossz férj, de jó apa.

A mondatok mindig ott vannak, ahol lenniük kell, egy-egy nehezebb helyzetet pedig kedves poénokkal old. A témák első ránézésre kevésbé érdekesek. Az olvasás után azonban az az érzésünk, hogy igen, eddig ez hiányzott az életünkből.

Sir David Attenborough, Marquez és a Lukácsok (ők azok akik 20 gyerekekkel hívták fel magukra a figyelmet) csak néhány a számtalan hihetetlen történet közül. Kepes András is lehetetlen helyekre, időtlen szituációkba kalauzol el minket, sőt azt is elárulja, hogy hogyan szokott egy-egy interjúért füllenteni és hogy mekkora szerencse kell minden alkalommal.

Ehhez a könyvhöz egy kicsit talán több tisztelet kell. Persze ezt is ki kell vinni a WC-be, de jó, ha van mellettünk olvasáskor egy pohár bor és egy jobbfejta szivar is. Álmatlanság ellen is kiváló. Nem aludtam ugyan jobban tőle, de legalább jól szórakoztam.

Vakablakon át a fény

Ismét egy névvel kell kezdenem – esetleg lehetne egy másikkal is – nem más mint Björk, de ne szaladjunk ennyire előre. Lars von Triér dán rendező a film világát ismerők számára nem lehet ismeretlen, munkái az utóbbi években egyre népszerűbbek. Nem a véletlen vagy a szerencse emelte oda, ahol éppen tartózkodik, sokkal inkább a film és a munka iránti alázata valamint csavaros esze. Minden – azért ez cáfolható – a *Dogmával* kezdődött. Négy dán filmes '95-ben megfogalmazta új tízparancsolatát: félre a technikával, lássuk az igazi emberi lelket, ez a tíz pont az egyedüli járható út.

Valamint alternatíva a hollywoodi dömpinggel szemben. Ma már ők is úgy látják, egyszerű provokáció volt, kissé zavaros fogalmakkal. Mégis, a mai napig elbűvöli őket. Őket, azaz Lars von Triert, Soren Kragh-Jacobsent, Thomas Vinterberget és Jean-Marc Barrt. Filmtörténetet írtak akkor, nem kisebbet mint mondjuk az új hullám.

Néhány pont a teljesség igényét mellőzve és zanzásít-

va: valóságos helyszíneken készített felvételek, kézikamera kötelező használata, csak természetes fényből való forgatás, színes, 35-ös nyersanyag, stb. (*Dogma '95* pontok: Magyar Narancs 2000. nov. 16. 46. szám).

Ha már ilyen okosan kitalálták, nevet is kellett neki adni: ez lett a Dogma-mozgalom. Azt gondolom ezt nem kell különösebben magyarázni. Idővel mégis mindenki elkezdte a határokat tágítani – tessék, meg lehet nézni mi lett belőle. Lars von Triernél például a *Táncos a sötétben*.

Szemtelenül tehetséges munka, pedig egészen egyszerű az egész. Trier régi formákat, műfajokat alkalmaz új köntösbe bújtatva – melodráma és musical –, szerkesztési és technikai újításokkal megtűzdelve, sőt csak erre építve. Módszeresen zsigereli ki mindet, tudja, hogy mit csinál.

Egyes állítások szerint ez a filmje egy trilógia befejező darabja. Tény, hogy előző két munkájában (*Hullámtörés*, *Idióták*) is olyan nők álltak a középpontban, akik fanatikus, megmagyarázhatatlan belső erő segítségével mindvégig kitartanak a vállalt ügy érdekében.

Tehát: a '60-as évekbeli Amerikában egy bizonyos Selma Jezkova (Björk) éjjel-nappal robotol a pénzért, amivel a fiára szerencsétlen módon örökül hagyott szembetegség műtétjét ki tudja fizetni. Ezért hagyta el Csehszlováki-

át. Fiának még igen, neki már nincs esélye a gyógyulásra. Már szinte a teljes összeg a kezében van, mikor a főbérloje lenyúlja a pénzt, Selma ezért (teljes tehetetlenségében és keseredettségében) végez vele. Még el tudja intézni a műtétet, majd elfogják és halálra ítélik. Megmenekülhetne, de saját élete helyett fia szeme világát menti meg.

A történet rendkívül puritán és igen közhelyes, azt is mondhatjuk hollywoodi.

Azonban Trier (és a zseniális Björk, aki mindent visz) a gicestől mérföldekre hajítja filmjét. Kettősség uralkodik rajta, egyrészt a Selma belső világát kivetítő musical betétek (minden kiszínesedik, egyszerűbb szerkesztettségű képek – viszont gyors kameramozgások, köszönhetően a Dogma tökéletes ellentétéként használt 100 digitális kamerának), másrészt a zöldesbarna árnyalatú, a drámai végkifejlet felé tartó és a környezet közönyét is bemutató realista képek. Mégis, a musicales részek összességükben sokkal jobban megrettentik a nézőt, Selma lecsupaszított belső világa sokkal szomorúbb, mint az előre haladó sztori. Egyfajta állandóságot, hitet tükröz a külvilággal szemben.

Sötét kép vetül elénk, rólunk. Az áldozat mégsem Selma, hanem mi vagyunk, akik annyit sem látunk mint egy vak nő.

Filák Tamás

A másik ember iránti féltés diadala

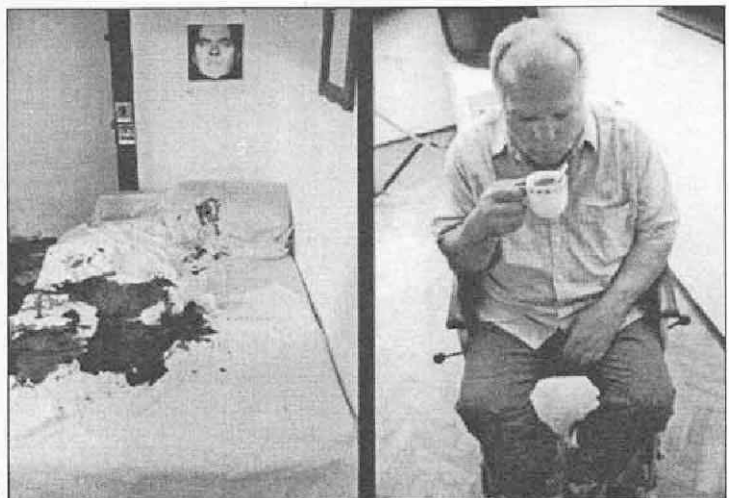
Ha létezik olyan címke, hogy művészfilm (nem, nem és nem), akkor ez biztosan az. Mióta csak mozgóképek léteztek, mindig akadtak olyan rendezők, akik magasról tettek egyrészt az éppen uralkodó irányzatra, másrészt a kialakult szabályokra, önfejlően valósították meg látomásaikat, ötleteiket. Az idő őket igazolta, hiszen ami kívül van időn és téren, azon nem látszik meg a kor. Ilyen Mélies, Bunuel, az új hullámosok vagy itthonról Erdély Miklós, Bódy Gábor, Jeles András. Ilyenek a Buharovok is. Négy fiatalember, aki fontosnak tartja, hogy idegen nevűk legyen, holott magyarok (az orosz névválasztás nem véletlen, lásd orosz avantgárd törekvések, Dziga Vertov vagy éppen Tarkovszkij), fontosnak tartják a filmet, mint abszolútumot és semmi mást. Talán még azt, hogy a forgatókönyvírástól elkezdve az operatőri munkáig, a vágáson át a szereplésig, sőt a zenéig (Igor és Ivan saját zenekart működtet Pop Ivan néven) mindent maguk csinálnak. És ennek varázsa van, akárki akármit mond. Olyan ez, mint az amatőrfilmezés – megszállottság, kitartás, kreativitás; porból várat építeni. Amikor nem kell szigorúan meghatározott történetet kreálni, meg lehet alkotni és csont

meztelenre vetköztetni egy képsort ÚGY, hogy a néző érzékenysége és képzeletére van bízva a neheze – ezeket kiegészíteni, átélni. Számomra spec. ez a film igazi terepe – utólagos rekonstrukció és szabad asszociáció, háttal a valóságnak, bár ahhoz paradox módon ezer szállal kötődve.

Szóval a Buharovok. Előző (és egyben első) játékfilmjük, a '99-es *A program* az imént említettek szintiszta leképezése avagy álomfilm. Sok-sok apró töredék szinte összefüggéstelen halmaza, lehet bogozni.

Tavalyi munkájuk a nagyon szép címet viselő *A másik ember iránti féltés diadala* talán egy kicsit konkrétabb alkotás, ellépve a professzionális (értsd: elég pénz áll rendelkezésre) film minden nyúga felé. Sok okosságot nem lehet elmondani róla, ha érted mire gondolok. Fölsejlik egy halvány történet (vizibornyúról, vajúdó lányról, egy vadászról), de ez nem főszál inkább csak ürügy. Többszöri megnézéssel kialakítható egy laza kapcsolat a képsorok között, de élesebb az összbenyomás. Maradnak a látványos, szép képek, a hihetetlenül jó zene, de ne felejtjük el: ez még csak a kísérlet kezdete.

Filák Tamás

Portugál

Tragikomédia 16 éven felülieknek

Gyere velem Irgácsra! Tudod hol van? Valahol az Óperenciás tengeren túl, de ha megnézed a *Portugál* című darabot a Tantsz Kamara Színházban, egyetértés majd velem, érdemes.

A falu mellett van egy tó, fürödni is lehet. Lajos, a kocsmáros egész jó fej, a lánya Masni se csúnya, és ha a kocsmában iszol velem egy-két fröcsit vagy eszel velem egy kis pörköltet (HITEL VAN) megismerhetsz néhány furra helyi fazont: Sátán mindig részeg, mert a haverja Bittner lenyúlta a nőjét és veri a gyerekeit. Retek, a helyi bukott rendőr, még az átlagosnál is hülyébb, a pap mindig unicumot iszik, Csipesztől a gyakorlatban is megtanulható a falusi-vállalkozástan, feleségétől pedig a biciklizés minden apró fortélyát ellesheted. Ide téved, útban Portugália felé, a fiatal esszéíró, Bece, megtetszik neki Masni, és elkezdődik a történet...

A darab szenzációs, napjainkban játszódik, és mindenki megtalálja benne a kedvérevalót, van benne szerelem, akció, tragédia és sok-sok humor. Szinte minden jelenetben elhangzik egy-két trágár beszólás, de mindez olyan életszerű, hogy még a legsznobabb néző sem botránkozik meg rajta.

A szereposztás parádés, külön kiemelném, hogy Korognai Károly direktor úr is a szereplők között van. Ő Retek, az agresszív rendőr. Nagyon jó!

A darabbeli szerelmespárt, Masnit és Becét, a *Warrenéből* már ismert Czirják Csilla – Sarádi Zsolt páros alakítja.

Kocsis György, nem egyszer belopta magát a szegedi közönség szívébe, pl.: az *Indul a bakterház* banyájaként, most egészen új arcát mutatja meg: ő Lajos, Irgács kocsmárosa.

Jakab Tamás március közepén vette át Budapesten a Jászai Mari-díjat. A *Portugálban* Csipesz szerepében láthatjuk, és ez az alakítása is azt bizonyítja, megérdemelte az elismerést. Csipesz feleségét, „Nyuszikát”, Müller Júlia játssza, olyan fergeteges, hogy már-már azt hinné az ember, a színésznő az életben is ugyanilyen közönséges, részeges falusi tyúk, de higgyétek el nekem, itt „csupán” profi színészi alakításról van szó.

Sátán, a merev alkoholista szerepét eredetileg Janik László kapta, de ő a bemutató előtt pár nappal váratlanul megbetegedett, a helyébe lépő Borovics Tamásnak így rövid ideje volt arra, hogy megbirkózzon a nem kis színészi feladattal, de sikerült neki, ezért

duplán megérdemli a tapsot.

Varjú Lívia, az esszéíró Bece hisztis feleségéként lép színre a második felvonás elején, Galkó Bence pedig Irgács papjaként fordul meg kis szatyrával kezében, napjában többször a kocsmában.

A darabot Szerémi Zoltán rendezte, őt eddig színészként ismerhettük pl.: a *Gyalog-galoppban* vagy az *Indul a bakterház* Patásaként. A *Portugál* óriási sikere azt bizonyítja, rendezőként is megállja a helyét.

Tapsot érdemel a jelmeztervező, Tresz Zsuzsa, és nem utolsó sorban a díszlettervező, Csík György is, hiszen a díszlet ötletes és szokatlan. A nézők igen csak meghökkennek, amikor az előadás elején a jelmezbe öltözött díszítők és kellékesek egy kuglipályát varázsoltak a nézőtér sorai közé. Egy idősebb hölgy pedig ijedtében sikított, amikor a színészek a kuglipályát használták is, és a feje mellett száguldott el a kugligolyó.

Elismerést érdemelnek a díszítők és a kellékesek is, hiszen a darab két és fél órája alatt több mint tízszer rendezik át a színpadot kevesebb, mint 30 másodperc alatt. Gondoljunk bele, ez nem kis teljesítmény!

Szegeden elég ritkán mutatnak be olyan darabot, melynek szerzője még él! Érdekes, hogy a *Portugál* Öröknydíjas írója, Egressy Zoltán, nemhogy él, de meglepően fiatal.

A premier alatt végig ott állt az ügyelőpultnál, és jobban izgult, mint a rendező és a színészek együttvéve, pedig a *Portugált* néhány éve már sikerrel játszották Pesten.

Az előadás végén meghatottan állt a színpadon, rácsapott a kocsmapultra és csak ennyit tudott mondani: Ez az! Erre gondoltam! Köszönöm mindenkinek!

Ezek után én csak ismételni tudom magam: Gyere velem Irgácsra!

Bors

A világ legnagyobb óriásbálnája! Sztárvendég a Herceg!

A kisváros tele van ezekkel a plakátokkal, a főtéren pedig gyanús alakok csoportosulnak. Mindenki fél, retteg, különös hírek terjengenek a hercegről és az ő követőiről. Volnuszka-Lars Rudolf először csak az óriásbálnára volt kíváncsi, később őt is bekebelezte a tömeg pusztító mámora. Krasznahorkai László *Az ellenállás melankóliája* c. könyvéből született meg a *Werkmeister Harmóniák* forgatókönyve, amely 32. Filmszemle nagydíjas alkotása lett.

Valamikor Gyulán tényleg volt egy ehhez hasonló „társulat”. Ebből is látszik, hogy az író gyermekkorát, illetve szülővárosát vette alapul. A regény helyszínei alapján térképi pontossággal ismerünk rá az utcákra, terekre, ám a filmet mégis Baján és különböző kisvárosok helyszínein forgatták.

Tarr Béla mindenképp a legmegfelelőbbet akarta, így történt ez a szereplőválasztásnál is: amikor rátalált Lars Rudolffra, egyből Volnuskára ismert benne, és szerinte nála külsőleg alkalmasabb magyar színész nincs is.

A német rockénekes amatőrségét nem lehet észre venni, mimikája pedig tényleg elképesztően hatásos. Tarr Béla már máskor is vászonra vitte Krasznahorkai frását: a hírhedt *Sátántangónál* nézhetőbb, egyértelműbb film született most (1996-2000.).

A könyvből egyetlen szíjat, egy szereplő nézőpontját emelték ki, és az ő szemével követhetjük végig az eseményeket. Ez mindenestre szerencsésebb annál a felfogásnál, ami a *Sátántangót* 7 és fél órára nyújtotta, hiszen ott mindent megfilmesítettek. A *Sátántangóhoz* képest a hosz-

szas séták is több jelentéssel gazdagodtak – mindez annak köszönhető, hogy most gyakrabban alkalmazza a közeli képeket a szereplőkről. A tömeg menetelése, a lépések monoton ritmusa, a csend pedig előkészíti a legértelmetlenebb rombolás hatásosságát: egy kórház szétverését, a betegek

ütlegelését. Rendkívül hatásos az a momentum is, ami megtántorítja ezeket az embereket: egy öreg, mezelen férfi látványa. A lepedőről szinte süt a szegény, a józan ész belátása. Ettől függetlenül folyik tovább a rombolás, az öldöklés, az erőszak másutt, és mindez egy torzszülött, a Herceg buzdítására történt. Ebbe a tömegbe sod-

ródik Volnuszka, egy műszaki áruházban tölti társaival az éjszakát és ezért körözik, ebbe örül bele.

Nekem az az érzésem, hogy ez nincs teljesen letisztázva, hiszen ez a momentum kimaradt a filmből. A néző már csak arról értesül, hogy körözik, menekül, és egy pszichiátriai osztályon köt ki. Nem vagyok biztos abban sem, hogy egyetlen jelenetből nyilvánvaló Eszterné teljes hatalomátvétele a kisváros felett.

A könyvből inkább ez a jelentés szűrődik ki, még Tarr Béla rendezése kizárólag Valnuszka történetét állítja középpontba.

A film a könyv ismerete nélkül is nézhető, de ha olvastuk a regényt, az egyes jelenetek sokkal érthetőbbek.

V.E.

„Ők lenni vadászok, mi lenni nyulak!”

Magyarország a XVI. században. A falvak népe sokat szenved a török martalócok pusztításaitól.

Apád, anyád emenekült, házatokat felgyújtottam, te pedig nem félsz, hogy rabláncra fűzlek?

Nem biz' a, mert jönnek a végvári vitézek és megmentenek, csuhajja!

A bátor leány azonban hiába várja a közeli végvár katonáit: császári parancs tiltja a békebontó portyázásokat, amelyet a várórség többségét alkotó külföldi zsoldosok bizony magyar bajtársaik minden unszólása ellenére is betartanak.

Mi az, hogy erősek a törökök? Bezzeg mikor levest esztek, akkor szereltek az erőset?

Nájn! Ők lenni vadászok, mi lenni nyulak!

Várnagy uram, ezek jószántukból csak a várkapuig mennek. Most mit tegyünk?

Akkor most iszunk egyet!

Úritem poharam annak reményében, hogy a nemes magyar bor a gyávákat bátrakká változtatja...

Azok a kontyosok ott kint a faluban azt mondták rátok, hogy gyáva nyulak vagytok.

KI A NYÚL?!

Fiúk! Irány a falu: most a nyulak fognak vadászni!!!

BLAK

A Föld megmentése

A nő eszméletlenül feködött a szürke asztalon. Meztelen testét éles, fehér fény világította meg. Rövid, szőke haja eltakarta arcának nagy részét, csak félig nyitott szája és a sarkában csillogó nyíl látszott. Ruganyos bőre és feszés mellei fiatalnak mutatták, ám a teste mégis valahogy megviseltnek tűnt. Két karját és bokáját alig észrevehető, vékony pántok erősítették az asztal legömbölyített sarkaihoz.

– Miért pont ezt választottuk?

– Ugyanazért, amiért a többi: a foglalkozása miatt. Hivatásszerűen gyakorolja a fajfenntartó aktust.

– Amolyan királynő-féle?

– Nem, ellenkezőleg. E hivatás gyakorlója csak a legkritikább esetben hoznak létre utódot, annak ellenére, hogy naponta több egyeddel is párosodnak.

– Nem teljesen értem.

– Ennél a fajnál az aktus nem feltétlenül jár együtt utódnemzéssel, ám mindig nagyfokú örömezt okoz. Olyannyira, hogy felnőtt egyedek nagy százalékának szenvedélyévé vált a nemzés nélküli aktus.

Az asztal síkjából, a nő feje mellett, egy orsó alakú tárgy emelkedett ki. Mikor teljesen elvált az asztaltól, puhán oldalra billent, és tengelye körül forogva addig manőverezett, míg egyik csúcsa majdnem érintette a nő nyakát. Akkor, még mindig forogva, behatolt a nyaki verőérbe. A nő teste egy pillanatra megfeszült, majd újra elernyed. Nem tért magához. Az orsó lassan kihátrált a nyakból is, és, mint ha csak visszafelé pörgetnének egy filmet, elmerült az asztalban. A nő nyakán csak egy észrevehetetlenül apró, vörös pont maradt.

tást, amely majd kijelöli a helyét a térben. A falak sima tökéletességét most már semmi sem törte meg.

– Azért van ebben az egészben valami félelmetes.

– Mire gondolsz?

– Hogy egyszercsak úgy döntünk, kiirtunk egy értelmes, kultúrával rendelkező fajt. Eltöröljük őket az összes csillagtérképről, anélkül, hogy esélyt adnánk nekik a túlélésre.

– Úgy beszél, mintha nem látta volna a jelentéseket. 3 501 102 faj él ezen a bolygón. Egy kivételével teljes harmóniában egymással és az őket körülvevő környezettel. Ez az egy azonban nem törek-

szik a harmóniára. Csak az elmúlt 300 bolygóegység alatt több mint 150 fajt irtott ki figyelmetlenségéből vagy a saját kényelme érdekében. A bolygó szennyezésében pedig olyan fokra ért, hogy ha nem lépünk közbe sürgősen (de már lehet, hogy ez is késő), mind a három és félmillió faj léte veszélybe kerül. Ilyen körülmények közt nem mérlegelhetünk. Nincs értékes és értéktelen élet, csak élet van. Három és félmillió minden megközelítésben többet ér, mint egy. Nem tehetünk kivételt, csak mert tudnak kommunikálni és rendelkeznek valami primitív kultúrával.

– Csak arra gondoltam, mi lesz, ha egyszer rólunk is így döntenek. Mi lesz, ha egy másik fejlett értelem valami, számunkra talán fel sem fogható ok miatt úgy határoz, megtisztítja tőlünk a galaxisokat? Akkor is így látjuk majd?

– Túl sokat fantáziál. Örüljön inkább egy kicsit, végtére is megmentünk egy világot, vagy nem?

Illés Róbert

– Mit is kapott pontosan?

– A legjobb vírusunkat. Ezt használtuk az Xr6zt megtisztításánál is. Ez a vírus a szervezetbe kerülve lerombolja annak védelmi rendszerét, képzelenné téve így a különböző betegségekkel szembeni ellenállásra. Önmagában tehát nem halálos, ám ettől annyira sebezhetővé válik az élőlény, hogy a legártalmatlanabb kór is a végét okozza. Legkönnyebben a fajfenntartó aktus útján terjed, így az a több ezer egyed, akit a befecskendezésre kiválasztottunk, hamar elterjeszti az egész bolygón.

– Milyen hamar?

– Számításaink szerint a negyedik generáció már nem lesz életképes.

– Négy generáció?

– Mintegy száz helyi bolygóegység.

A szoba üres volt. A nő visszakerült abba a pillanatba, ahonnan az űrhajó időstopja kiemelte. Sem ő, sem a környezete nem vehetett észre semmit. A szürke asztal újra valamely sík részévé vált, várva a következő utasí-

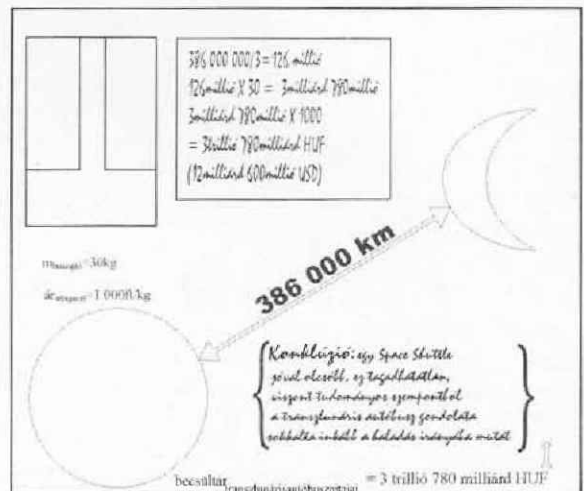
A p a d

(Ál)dog-(ál)lok, várok, nem tudom már mire is, de bizonyos esetekben jó így várni a semmire, vagy éppen úgy vándorolni céltalan, hogy nem látszik az arcon szinte semmi, csak hogy valahova KELL(ene) menni. Hajjaj, vizes falevelek mindenfelé, és mindenféle leveles favizek, egy csomó vizfaág meg végre egy pad. Nagy. Pad. Pad. Ped. Pad (melyik a kakukktójás). Frontális inváziós metódus applikálása tűnik adott esetben a legprofitálóbbnak, te, hát: TÁMADás. Jut eszembe (beugratós kijelentés), szóval tudok egy viccet. Csak elfelejtettem (mondtam, beugratós kijelentés). De valami kis eszem csak van, hisz tudok írni (beugratós kijelentés). Ha viszont van eszem, akkor tudnom kéne a viccet. De ha nem tudom akkor nincs eszem, ugye milyen csodálatos stúdium a logika – innen ide, onnan oda, körbe-körbe, le-föl meg hasonló érdekes mozgásokat végez, meg megkever mindent, így: @.

Egy-kettő; egy-kettő; egy kettő; egy kettő; egy kettő; nem segít az agytorna, mindegy, vicc: (fel)ejtve. Hát akkor csak ülünk le arra a padra, amit vékonyka szeletként most hódítottunk el a globális habtértortából. Ilyenkor az a legáltalánosabb probléma, hogy az ember: 1) felfázik, mert az az átkozott pad ilyenkor decemberben, bár az idei kétségtelenül, a meteorok és az öregek szerint is emberemlékezet óta a legenyhébb, csakigen hideg érintkezési felületet kínál ülőfelületünknek. 2) fennáll a veszélye annak, hogy a [h-block begins] hallatlanul heves, hihetetlenül hatalmas harcok [h-block ends] áldozatai árán szerzett zsákmánypadunkkal adott esetben, egészen egyszerűen nem tudunk mit kezdeni. Ülünk, ülünk, s azon kattogunk, hogy mire jó egy pad. Először is jó arra, hogy rajta ülünk, és töprengünk azon, hogy miért is ülünk éppen itt – csakhamar rájövünk, hogy azért ülünk, hogy töprengjünk. Aztán a pad, mint olyan (as such, mondjazangol) rendelkezik egy olyan figyelmen kívül nem hagyható előnnyel, hogy nagyon előnyös, mégpedig a külvilág megfigyelését célzó megfigyelések során. Namármost adott esetben ez a két funkció (azt hiszem nyugodtan nevezhetjük a pad primer/szekunder funkcióinak őket) vázolódtott föl agyam piszkosfehér vázlatfüzetének egy akkor még szűzies tisztaságú oldalán, és én úgy döntöttem, hogy miként egy jó operációs rendszer, multitaszkolni fogok, azaz egy adott pillanatban több különböző dolgot fogok csinálni, vagyis adott esetben egyszerre töprengök, és (új terminus) sasolok; mindakettőt a padról, vagyis a multitaszkolást támogató háttér-perifériáról végzem. Egyetlen probléma lép föl ilyenkor, a legtöbb emberi agy, főként ha olyan korszerűtlen, és elhasznált (tehát már majdnem átlátszó), mint amilyenről jelen esetben szó van, nemigen alkalmas multitaszking produkálására, ez az, amit az orvosok egyszerűen mint windows-szindrómaként emlegetnek. De nem szándékoztam én, miközben a

padablás stratégiai megfontolásait végeztem, esetleges sikerem esetén számítógépekről meg információforradalmakról kattogni, ergo: POWER OFF. Úgyhogy most vált-sunk taszkoz, és végezzünk megfigyeléseket.

Vadonatúj, kékszínnel narancssárgafeliratos buszt látok közeledni, csak szóló, de valami érdekessége van. Eddig még nem láttam buszt amelyiknek több ajtaja lett volna mint négy, az is csuklós volt, szólóban pedig még a helyijáratokon is csak maximálisan három van (eddig regionális megfigyeléseimet figyelembe véve). De most számolok, és már a négyszázharminchatodik ajtó megy el előttem, ami ha átlagosan három méter távolságot számolunk két ajtó között, akkor azt eredményezi, hogy az éppen megfigyelésem alatt álló autóbusz, ez a gyönyörű kékszínnel

masina, eddig már ezerháromszázyolcméter hosszú. Ahhoz, hogy egy ilyen buszocska elérjen a Holdig, körülbelül 126 millió ajtó kellene. Egy ajtó készítéséhez körülbelül harminc kilónyi acél szükségeltetik, ami azt jelenti, hogy ha egy ilyen transzlunáris autóbust szeretnénk építeni, akkor szerelnünk kellene 3 780 000 tonna acélt. Ha egy kiló acél, mondjuk ezer forint, márpedig annyi bizonyosan van (egy kiló kenyér ≈ 150 Ft, az acél az meg legalább tízszer nehezebb, tergo lehet, hogy megvan 1500 is), akkor ennek a busznak csak az ajtjai kerülnének 12 600 000 000 dollárba; ez forintban jelenleg cca. 3 780 000 000 000. No ez az, amiért nem járnak busszal a Holdra az asztronauták, csak space shuttle-lel.

Ezt a fölfedezést az ádáz harcok árán szerzett PAD, annak is a primer illetve szekunder funkciója egyidejűleg (multitaszking) történő alkalmazása tette lehetővé. Megérdemel hát egy mantrát ez a pad is. Ha minden nap öt percig ismételtgeted magadban, akkor csakhamar azonosulni fogsz a PAD-dal, azaz végbemegy minden földi padandók

vágya: az ASSZIMILÁCIÓ. Ímé a mantra:

HARE PADKA
HARE PADKA
PADKA HARE
PADKA HARE
HARE HARE
HARE HARE
PADKA PADKA
PADKA PADKA

Úgyhogy ha azt szeretnéd, hogy legalább egy kis ideig azonosulni tudj a paddal, akkor a főnti mantrát mondd el legalább négyszázszor. Ha nem tudnád véletlenül megtanulni, akkor küldj egy sms-t, és én visszaküldöm neked az SMS-MANTRA™-nkat; illetve, ha kicsit gondolkodunk (brrr), akkor rájöhettünk, hogy az ingyenesen terjeszthető, freeware, úgyhogy én most élek a lehetőséggel, és leközlöm. Tehát: Ímé az SMS-MANTRA™:

Valószínű hogy mindenki asszimilált állapotba került, ilyenkor nem jó senkit zavarni, tehát tartsunk most 5 sor szünetet (a számozást nem kell olvasni, az csak nekem van, ti. az eligazodás végett/révén). Tehát: raj-ta.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

Kész, vége a lustálkodásnak, ideje mostmár visszatérni a valós ágba, ülünk a padon, és most a futásidő-megosztáson alapuló multitaszkíng módszerének alkalmazása azt sugallja a processzornak (szerény személyemnek), hogy ideje lenne a második fázissal, a megfigyeléssel is foglalatostkodni, még mielőtt letalálna fagyni. Hát jó, legyen. Figyelek. Figyelek. Figyelek. Figyelek. Figyelek. 5 ciklust engedélyeztem a megfigyelési fázisnak, sajnos értékelhető input nem érkezett, hát muszáj visszatérni a töprengés-taszkhöz, és 5 teljes ciklust ott tölteni; a figyelés-taszkot pedig egyelőre jobb lesz szuszpenzálni. 1. ciklus: indít. Hmmm. Hmmm. Hmmmmmm. Hmmmmmmmm. Hmmmmmmmmmm. Hmmmmmmmmmmmmmmmmmm. @#&#>@<*&#x÷~`~;23^2[Đ]đĐ[FATAL ERROR!!! Ciklust beszüntetni. VÉSZHELYZET!!! Ciklust leállítani!!! VÉSZHELYZET!!! VÉSZHELYZET!!! C-I-K-L-U-S-T-B-E-S-Z-Ü-N-T-E-----N.

Hopp, ez meleg volt, azt hittem, hogy teljesen lefagy a

rendszer; mindenesetre nem sikerült az egészset megmenteni, sajnálatos módon a töprengés taszk elszállt. Maradt tehát a megfigyelés; 100% processzorfigyelem mellett. Gyakran hasznos, ha valamit százszázalékosan figyelünk. Néhány perccske alatt megfigyeltem, hogy a padon ülni és csak megfigyelést végezni, anélkül, hogy töprengnénk egy kicsit, unalmas; vagy talán nem ez a helyes kifejezés; haszontalan foglalatosság. Haszontalanul üldögélni egy padon pedig unalmas. Nincs mit tenni, ideje felkerekedni, búcsúzóul híveim, mondjuk el még egyszer a pad-mantrát; illetve küldjünk egy végtelenített SMS-MANTRA™-t a KÖZPONTNAK, a KREÁTORNAK, a BIG BROTHER-nek meg a többinek.

A megfigyelés taszk egy ideig még fut, nem is eredménytelenül. Heves input érkezik a 3-as szenzorcatornáról, ami, mint tudjuk nem más, mint a szaglás. Analizálni. Az anyag összetétele alapján fahéj- és szegfűszegtartalommal rendelkező szőlőkoncentrátum, hozzávetőlegesen 60-80 fokcelsiuson. Ez nem lehet más, csak forralt bor; esetleg még fahéjjal és szegfűszeggel ízesített sült szőlő(cukor), de ez nem tekinthető reális föltételezésnek. Mit is kell tudni a forralt borról? Talán van róla egy versike? Talán nincs? Kitaláljunk egyet? Biztos? De csak a saját felelősségedre! Inkább nem, most nem mennek ezek a rimes-rúmos játékok. De lehet, ha szervezatem fölládozásával szerzünk némi tapasztalatot a forralt borral kapcsolatban, amit később esetleg dalba tudunk foglalni. Tehát írjunk egy rövidke programot:

10 Input Forralt Bor 5 dl

20 Goto 10

És most futtassuk. Egy ciklus lement. Kellemes. Finom. Forró. Következő ciklus. Nagyon kellemes. Nagyon finom. Forró. Következő ciklus: Kellemesen finom. Nagyon-nagyon. Fohhó. Harmadik ciklus. Nagy kemessson finom. Mele-e-e-g. Negyedik cik huss! Nagykelmidsaéadséfinnemsm. Azzonal megszakítani! Végtelen ciklust indítottunk. Még szerencse, hogy a büféskisasszony, akinek arca úgy megnyúlt az utóbbi néhány ciklus során; s egyúttal meg is szépült (ezek szerint egyenesen arányos az arcnyúltság és az arcszépség, be kellene indítani a kozmetikai bombabizniszt [„Gyere arcnyújtó stúdióinkba, megbízható T-72-esekkel várunk!”]), szóval ez a szépség hajlandó nekem segíteni abban, hogy ne kájon az alkohol-regiszterem több inputot. De mostmár azt hiszem legfőbb ideje elindulni a lámpák felé, az a baj van vagy százféle. Én azt tudom, hogy egy olyan lámpa felé lakok, amelyik nagyon nagy. Csakhogy itt föllép egy örök kérdés: mikor mondjuk egy lámpára, hogy nagy? Egyáltalán jogunkban áll megítélni egy lámpát? Nincsenek meg a személyességi jogai? És nem a teljesítménye alapján kellene róla vitatkozni? Tehát azt mondhatjuk, hogy a nagyság szerinti lámpaosztályozás teljesen értelmetlen, és valótlan, megbízhatatlan eredményekkel szolgált; keressünk hát más különös ismertető jelet. Megvan; az én lámpám nem

világít. Hanem villog. És van a háta mögött egy templom. Jézus Krisztus stroboszkópfényben; szuper, sztár.

Néha nem veszem észre, hogy milyen messze is lakok, és olyankor véletlenül hamarabb megyek be, vagy éppen később. Olyan is volt már, hogy a térlogika @-t játszott velem, és én csak keringtem körbe a házam körül, mint egy transzlunáratóbusz a Hold körül (költséges hasonlat). Ne-sze, neked esik az eső. Az esővel az a baj, a legnagyobb, hogy esik, ami azért határozott probléma, mert ha esik az eső, akkor mindig eltévedek. Az eltévedés ténye nem szokott általában különösebben feszélyezett elmeállapotba taszítani, csak unatkozok. Miért? Mert az Itt és Most helyett a Nemtudomhol és a Nemtudommikor közepén keringek körbe-körbe; és ott nem gondolod, hogy ritkán lehet összefutni az embernek a saját házával? Így mondta ezt Jonathan Livingston sirály is, a sirályok pedig okosak. Esőben mondjuk elég hülyék: ők is eltévednek, mert azt hiszik az esőre, hogy tenger, elkezdnek pánikolni, próbálnak kimenekülni a tengerből, és repülőzuhanással, 140 kmpórás (87.01056556868 mérföldperórás) sebességgel tollcsomóként zuhannak a tengerbe, amire azt hiszik, hogy felhő. Ezért nem látni esőben sirályt (csak bűvészerelésből).

De elhúzom egy pillanatra a vízfüggőnyt és mitörténik? Megjelent Jézus!!! Stroboszkópfényben. Szupersztár ez a fickó. Most megtaláljuk az édes otthon, ha nem hülyélkedjük el a dolgot. Nos, már közel a Megváltó. Igen, most itt áll velem szemben, még egyszer utoljára fölnezek rá, mintha segítséget kérné tőle, de ő csak ugyanúgy néz, sír, esővíz a könnye, de nem foglalkozik különösebben ve-

lem. Azért remélem segít. Ne halogassuk tovább. Először is kilencven fok balra. Vettem. Előre néz. Vettem. Előtted flaszter. Vettem. Flaszterkoptató üzemmód indít. KöVettem a flasztert. Leágazásokat számol. Vettem, 1.....2...3.....4. Megvan a negyedik. Akkor fordul jobbra. Vettem. Húsz lépés előre. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, Vettem. Kezet fölemel mellmagasság mínusz húsz centiig. Vettem. Kilincs-kéz kontaktus kiépítése, óvatosan. Vettem. És most visszaszámlálás: 10.....9.....8.....7.....6.....5.....4.....3...2.1. ZÉRÓ. KIÖVÉS!!! SIKERÜLT!!! Az ajtó kinyílt. Behatolás megtörtént. Küldetés teljesítve.

Milyen szerencse, hogy nincs feleségem, rossz belegendolni egy vaskos sodrófalendítési tényállásokat felvontató aljas terrorista-merényletbe, vagy egy vaskos mármegintholrúgtálbeterohaadszemétállatba, így már nincs sok dolgom:

Cipők le:	Ok.
Ágyat megkeres:	Ok.
Ágyat elfoglal:	Ok.
Rendszer ellenőrzése:	
Fej:	Fáj.
Gyomor:	Gyötör.
Haj:	Hej!
Agy: - Ø RESPONSE, CONTACT LOST - Fagy?	
SLEEP funkció aktiválása:	OK!

Maczelka Csaba

LÉLEKMOZSÁK

A v á l a s z

Válasz. Lesz. Van. A most-hoz képest, (mármint amikor olvasod) volt is.

Vonat. A vonaton ülök, és azon gondolkodom, hogy a megfigyelés sokkal izgalmasabb, mint a gondolkodás, és rá kell jönnöm, hogy most tulajdonképpen gondolkodom (tehát vagyok? KI.)

Namármost. A vonat és a pad között az a különbség, hogy a vonat zötyög, csörög, zörög és előre megy. Így tehát írni sem olyan egyszerű dolog. Hát még gondolkodni! A megfigyelések viszont elég izgalmasak. Például: vegyük a legkézenfekvőbbet, azaz saját magamat. Lenézek a melleimre és azok ilyen irányú mozgást végeznek: !!←→ mindezt egyszerre, ám ebből

mégsem következik egy ilyen U és egy ilyen U irányú mozgás. Megjegyzem a többi mell sem jár jobban a vonaton. Sőt mi több, előre és hátra is mozog, ami azt jelenti, hogy a lányok melle a vonaton 3-dimenziós mozgáskultúrát végez (ugrál) és ez attól függően egyéni, hogy ki milyen és mekkora kebellel rendelkezik. A fiútasak helyzetébe nememből adódóan nem tudom beleképzelné magam, tehát őket most hagyjuk.

Kicsit lejjebb tekintve látom kezemben a mappát, amin fók és kezemben a tollat amivel fók. Namost. E kettő szintűgy viselkedik, mint az imént taglalt testrészek, csak az a probléma, hogy nem azonos irányban, sebességgel és magasságban teszik

ezt. (Végreegyállomásmegálltavanat-tudokírnidekezdődikújra!)

Szóval ehhez még hozzájön az is, hogy ugye én balról jobbra fók (szeretnék) – mint mindenki más –, csak valahogy sem a vonat, sem a papír, sem pedig a tollam nem hajlandó ezt tudomásul venni. Ebből a kurva kemény katasztrófális küzdelemből az következik, hogy az írásképeim inkább egy hangyacsordára vagy vizipók-tornászegyesületre hasonlít inkább, mint írásra. (Nem fogom tudni elolvasni holnap?!)

Tehát rá kell jönnöm, hogy igazad van Kedves Barátom (M.C.) és APAD sokkal nyugisabb hely, mint egy vonat. HARE!

Dávid Veronika

K a t t

Mostanában azt veszem észre, hogy folyton kattogunk, mindig csak katt Katt KATT KATT KATT... etc. Meg minden és folyton a nőkről kattogunk és ilyeneket teszünk, hogy osztályozunk, mert vannak csupa nagybetűs nők, ilyenek: NŐ mellesleg hosszú Ő-vel, de vannak olyanok is akik csupakisbetűsök: nő és teszamazt nemelég, hogy kisbetűs, de még rövid az ő is. Természetesen ez csak a két véglet, amiből nem következik egyenesen meg arányosan az, hogy mi mit is tartunk róluk, vagy tőlük (TŐLÜK!) Még azt hozzá, csak úgy mellékesen megjegyzem, hogy KATT-ogó társam MCS aliasz Dzsoni (vagy ilyesmi) a legjobb barátom és még annyit hozzátészek, a félreértések elkerülése miatt: NEM vagyunk buzik. Bocsesz a kif.-ért... mondhatnám azt is a... helyett, hogy homo... vagy valami, de ez már kimint a divatból, mármint az, hogy valaki buzi, vagy... etc.

Most jól jönne egy cigi.

Egyébként is a magánéletem katasztrófa, egy csödtömeg az ember... nem bírom a kötöttséget... – Ha ezt elolvassa majd valaki is teljesen hülyének fog nézni, feltéve ha ... De úgy-sem ismernek és egyébként is az analitikusok szerint ez egy egészség terápia, csak írd ki, és meg minden.

Kezdem azt hinni, hogy sokan olvasták a lepkegyűjtőt, és mikor meglátnak akkor a regény „hősét” VÉLIK BENNEM FELFEDEZNI.

Folyton ezek a KaTT-ok

Egyszer leültünk sakkozni egyik kedvelt kávéházunkba, ami az utóbbi időkben igen felkapott hely lett, de ez nem fontos. Alig ültünk le és alig helyeztük helyükre a bábuKATT. Egy idős úr ült le mellénk és megkérdezte illedelmesen, ahogy általában az idős úriemberek szokták: lejátszhatna e valamelyikünkkel egy pártot. Feltéve ha minket nem zavar. Minket nem zavart (sőt). Bár zavart volna, legalábbis engem, mivel én játszottam vele, én kerültem ebbe a kivételes helyzetbe. Mondanom sem kell: KI-KAP-TAM... Azután

következett az a bizonyos VASÁRNAPI NAP amit máig emlegetek, meg-meg emlegetek getek tek kkkkkk. „APAD”

Alsóvárosi Templom na és a TÉVÉ no meg a hírek, és az épületek, a sehol senki utcák, meg az albérlet és a volt.

Most jobban érezném magam, ha nem lenne az a Moravia mármint az az Alberto. Mióta a könyveit olvasom azóta van az, hogy hogyis mondjam a bizalmam az teljesen elhagyott, meg elhagyott és rossz álmok gyötörnek, és a közérzetem sem a régi, hanem egy új, egy régiesen új, és általában nem vagdosom föl az ereimet egy koszos klotyóban, egy túlméretezett konyhakéssel, de azóta...

Erre Dzsoni: Aztán meg a Tisza... vagy NIKE? És ez mind elalvás előtt, de a történet sem maradhat el! Mert ugyebár történet nélkül nincsen szépírás! Mondották egyszer nekünk nálunknál sokkal okosabb emberek, és ahhoz tartották magukat. De mi azon KATT..., HOGY HÁNY KILO ACÉL KELL egy buszra, amelynek nagyon sok-sok ajtaja van és a holddal van összekötöttesben... Ez magyarázatra vár: FÖLD-BUSZ-HOLD, ha nem érthető-MCS: APAD segítségével szolgál.

De az elmondhatatlan következik, a rémálomkór, az egyszer történt történet:

Amikor a szentföldön a város előtt a csapatok fősorakoztak, mikor felnyílik a hetedik pecsét, és a világ a végéhez ér. Gábor az ablakból tekint le az utcára miközben a híreket hallgatja. Kálmán ekkor ébredezik és álomtól itas tekintettel fordul G-hez: Ma van a Nagy NAP. Azt hiszem én ma meg sem fürdök, úgyis mindegy, Minden mindegy, de ez a nap már csak ilyen Minden mindegy nap, Most akár a bankot is kirabolhatnánk...

G-é még mindig az ablaknál áll, kifelé kémelve az ablakon az utcán tomboló káoszra, és orra alá csak annyit mormogott: – Mekkorra csalódás fog érní, hiszen neked ez még csak az első...

Gurzó Norbert

Bor variációk III.

avagy hadd legyek én is örült

Egy átborozott éjszaka után Virág Ádám, – átlagos magyar fiatalember, foglalkozását tekintve pék –, vérvörösnek találta a folyó vizét. Nem vett észre semmi egyebet, – még a hajók is ugyanúgy jártak –, csak éppen olyan volt a víz mint a vér. Meg a habok is, de ez már csak képzelete szüleménye lehetett. Legjobbának látta, ha megáll és megdörzsöli a szemét. Pontosan így is tett, de a víz csak vörösen folyt tovább.

Hirtelen patakokban kezdett folyni halántékán a veríték, szíve a torkában dobogott, meg minden egyéb, ami ilyen helyzetben megesik az emberrel. Egy szóval: félt. Azon a reggelen Virág Ádám pékmester szembe találta magát az apokaliptisszal. Most mit csináljon? Kibálja el mindenkinet? Ki hallaná meg? Őlje magát a folyóba, most már úgyis mindegy. Nem... soha nem szerette a vér ízét. Túl sós. Meneküljön el? Hova? A Föld elpusztul, a Holdra meg nem mehet. Neki csak buszbérlete van, a Holdra meg nem járnak buszok.

Az lesz a legjobb, ha hazamegy, legalább az utolsó perceit töltsse a feleségével, ha már az éjszaka nem neki szentelte. Még jó, hogy nincs gyerekek. Ez a gondolat még jobban elszomorította. Szegény még jární sem tudna, máris el kellene pusztulnia. Egy könnyesepp jelent meg bal szemében és lecsorgott az arcán. Sós volt.

Legalább tudna valami biztosat. Mikor fog bekövetkezni. Lehet, hogy a Nap ma már fel sem kel. De lehet, hogy ez egy lassabb folyamat. A vér beleömlik a tengerbe, az is vérré változik és majd ha jön egy nagy dagály, elnyeli az egész földet. Kirázta a hideg. Közben azon vette észre magát, hogy a kapujuk előtt áll. Előkereste a kulcsot és nagy nehezen kinyitotta az ajtót. Beszállt a liftbe, majd gyorsan ki is ugrott. A lift beragadhat, őt meg ott éri a világvége. Lépcsőn ment. Már alig várta, hogy lássa a feleségét. A bejárati ajtó kulcsa is rakoncátlanodott, de azért sikerült.

A nappaliban égett a villany és ott volt két bőrönd.

Hát már a felesége is tudja?!

Belépett a konyhába, felesége éppen kávéfőzött.

– Képzeld! Itt a világvége. A folyó már vérré változott. Láttad? – kérdezte a pék.

– Gusztustalan vagy! Elhagyalak. – jött a válasza.

A feleség felhörpintette a kávéját, felállt és a két bőrönddel távozott.

Úr Isten! A feleségem megörült, futott át rajta a gondolat és már fel is pattant, hogy utána menjen. Ekkor egy futó pillantást vetett az ablakra, s meglátta a folyót. Ugyanolyan kekes volt mint mindig, s ahogy az ilyenkor lenni szokott: APAD.

Németh Barnabás

Géza és Emília

Fölöttébb kínos volt az eset, ami egy augusztusi esős szerdai napon történt a Baráti Kapcsolatok Könyvtárának dolgozójával; Brunner Géza segédkönyvtárossal. Egy olvasó a Nagy Enciklopédia 122. kötetét kérte tőle tanulmányozás céljából. Minthogy ez egy nem mindennap használt könyv, a hátsó raktárhelyiségben került tárolásra. A segédkönyvtáros kiment a raktárba, és ott történt meg az, ami felháborította a Könyvtárosok Szövetségét: Brunner Géza nem tudta felemelni a fentebb említett kötetet. Próbálkozott, először lazán, később erősen koncentrálnival, de mindhiába. A könyv – mintha földbe gyökerezett volna – meg sem mozdult.

A felháborodást tett követte. A Könyvtárosok Szövetsége hivatalos nyilatkozat formájában kijelentette, hogy a könyvtári dolgozók egy évre szóló munkaszerződését csak abban az esetben újítja meg, amennyiben a szerződés lejártáig hiteles igazolást mutatnak be valamelyik fitnessszalontól, hogy ott rendszeresen edzést folytatnak, valamint az év végi könyvtári bicepszmérése 35 ill. 28 centiméternél nagyobb lesz felkarjuk kerülete. Más izomszportokra nem tért ki a hivatalos jelentés.

A Könyvtárosok Szövetségének ezen nyilatkozata több társával együtt megrázta Brunner Géza segédkönyvtárost is, mind testileg, mind lelkileg. Álmatlanság gyötörte napokig, a délutáni órákban mindig kiverte a hideg verejték, esténként lúdbőrzött, délelőttönként pedig úgy érezte, hogy vége van. Amikor ránézett felkarjára, amely óvatosságszerűen is csak 15 centiméter kerületű lehetett, a pokolra kívánt minden olyan olvasót, akít érdekel a Nagy Enciklopédia. De ez így nem mehetett tovább, hiszen alig volt már fél év szerződése lejártáig. Sürgette tehát az idő.

Brunner Géza segédkönyvtáros zihált a fáradságtól már akkor, amikor félúton járhatott az Univerzum Testklub robosztus épülete felé. Úgy gondolta, jó bemelegítés lesz az, hogyha gyalog közelíti meg azt a helyet, ahol addig még sohasem járt, viszont akkorra szükségszerűvé vált, hogy betegye oda a lábát. Útközben azzal bátorította magát, hogy magában ezt mondogatta: „Én erős vagyok!”. Mikor odaért az edzőteremhez, akkor viszont minden akaratereje elhagyta. Már a végkimerültség határán volt – tíz-szer is megkerülhette idegességében az Univerzumot, de bemenni nem mert – amikor egy ismerősen bársnyos hang barátságosan ennyit mondott: „Kerülj beljebb, Gézuka!”. Brunner Géza segédkönyvtáros ebben a pillanatban méginkább elvörösödött, hiszen senki sem szólította őt még addig Gézukának. Rögvest megismerte a hang tulajdonosát, hiszen Emília volt az, a könyvtáros kisasszony egy kisebb és nem annyira jelentős könyvtárból, mint amelyikben ő dolgozott. Emíliát még csak egyszer látta, könyvtárközi kölcsönzés alkalmával, de már akkor is úgy elvörösödött, hogy egy óra hosszáig nem mert kimenni a

raktárból. És őt, a kompromittált segédkönyvtárost nemcsak megismerte, de még Gézukának is szólította. Remegő inakkal bár, de belépett az Univerzum Testklub nagy, tekintélyes, és alig kinyitható ajtaján.

A fitnesssterem tele volt könyvtári dolgozókkal. A különböző gépeknél, melyekhez fogható nem látott még életében segédkönyvtárosunk, felismerte sorban a kölcsönző, a zene-szoba, az olvasóterem személyzetét, valamint több ismerős és kevésbé ismerős arcot a környező könyvtárokból. Brunner Géza egy alkalmas pillanatot keresett, hogy kimenekülhessen erről a pokoli helyről. Látván, hogy Emília hasizomgyakorlatokkal foglalta el magát éppen, sietős, és amennyire lehet határozott léptekkel az ajtó felé igyekezett. Szabadságra vágyott, úgy döntött, hogy szerződését nem is igazán akarja, hogy meghosszabbítsák. Már a jövőt illetően kezdett gondolkozni, hogy fog kijönni a munkanélküli segélyből, mi lesz azután és egyebek, amikor már-már elérte az ajtót. És abban a pillanatban Emília, aki észrevette és felpattant addigi helyéről, megragadta a karját és gyengéden egy fekvényomópadra kényszerítette. Ott aztán arra ösztönözte, hogy emelje fel a súlyt, ami a rúdon hevert. Brunner Géza próbálkozott, de nem ment. Emília könnyített rajta, még mindig nem sikerült. Még könnyített rajta, de meg sem bírta mozdítani. Emília jelenléte tette, az ő erős lélekjelenléte tette, vagy más, megmagyarázhatatlan erő tette, de annyi bizonyos, hogy a negyedik könnyítés után, amikor már csak a rúd maradt, súly rajta már nem, hát akkor, nagy nyögések közepette, mégis kissé diadalmasan, Brunner Géza segédkönyvtáros szinte már játszi könnyedséggel kinyomta az üres rudat, és három másodpercig tartani is tudta, sőt az iménti produkcióját még kétszer meg tudta ismételni. És az esetet követően már egyáltalán nem érezte magát kényelmetlenül. Még két hét, gondolta, és már súlyt is rakok rá, még két hónap, és erős leszek, még két év, és lepipálok mindenkit, még húsz év és jelentkezhettek a hollywoodi filmstúdió szereplőválogatásán.

Nem ment olyan könnyen azért a dolog, mint először, fölöttébb derülátóan elképzelte. Naponta csak öt-öt dekával tudta emelni a súlyokat, volt amikor annyival sem, és úgy vette észre, hogy Emília is sokkal többet sürgölődik a könyvtári kazánfűtő körül, mint ökörlötte. El is határozta, hogy ki fogja deríteni a reprezentatív könyvtáros kisasszony szándékait. Egy első látásra felismerhetetlen izomerősítő szerkezeten végzett gyakorlatot Emília, amikor a lehetetlenségig elvörösödve odasomfordált hozzá. A kezei annyira remegtek, hogy az egyikkel kellett lefognia a másikat, és őt másodpercenként cserélnie kellett a kezeit, hogy mindkét keze le legyen fogva. Az inai citeráltak, és a füléből minthogyha valamiféle gőz vagy egyéb égéstermék szállt volna föl, az Univerzum Testklub alumíniumszerkezetű teteje felé. Brunner Géza térdre ereszkedett a kondi-

gép előtt, felnézett Emíliára, mint ahogy egy préda néz gyilkosára, és artikulatlan hangon hebegni kezdett. Már három perce hebegett, amikor hirtelen a hebegést habogás váltotta föl. Emília megsejthetett valamit, mert elmosolyodott és megkérdezte:

- Csak nem meg akarod kérni a kezemet, Gézukám?
- De igen - válaszolta minden erejét összeszedvén.

Három másodperc elmúltával Brunner Géza segédkönyvtáros összeesett és elájult.

Teltek-múltak a napok, és azon kívül, hogy Brunner Géza és Emília immár hivatalosan is jegyben jártak, még sok más furcsa dolog is történt a Könyvtárosok Szövetsége fennhatósága alá tartozó bibliotékák személyzetének körében. Miközben az izomcsoportok egyre csak gyarapodtak a könyvtári dolgozókon, az üzemi orvos rendelője is mindig tömve volt. A proteinektől kifehéredtek némelyek, másoknak kettős hallásuk lett a szteroidoktól. Olyan is akadt, akinek fejébe szállt a dicsőség. Sőt mi több, az a hír járta, hogy a ruhatáros néinek hirtelen kidurrant a lábán a harisnyanadrág. Kádár Julianna ruhatári dolgozó, aki nevének elhallgatását kérte, cáfolta a híreszteléseket.

Nem csoda hát, hogy az első hivatalos könyvtári bicepszmérésen mindenki megfelelt a követelményeknek, és mindenkinek újabb szerződést kínált fel a Könyvtárosok Szövetsége, ebédjeggyel, fizetésemeléssel, éves fitnessbérlettel és egyéb juttatásokkal elhalmozva a dolgozókat. Géza és Emília mégis haladékat kértek; a szerződést egyelőre nem írták alá. Az esküvőjük előkészületeivel foglalták el magukat akkoriban.

És az esküvő ideje el is jött. Egy szarvascsont keretes szemüvegű intellektuel, a könyvtár egyik nyugalmazott dolgozója, akit egyébként legmélyebben az egzisztencialista filozófia ejtett rabul, saját kezével taglózott le két marhát, míg a ruhatáros néni, Kádár Julianna, akinek egyébként két szobás lakása van a Petőfi utcán, a páros oldalon,

és aki nem járult hozzá nevének közléséhez, percenként nem kevesebb, mint ezer meggyet pötyögtetett ki. Elkezdődött a ceremónia.

Az est fénypontja az volt, amikor kint az udvaron Brunner Géza malomkő-hajítási versenyben vett részt. László nyert végül, a legerősebb magyar, bár Brunner Géza hagyta magát, ahogyan azt később férfiasan bevallotta. Egyébként is rendkívül érdekesen telt az est, melynek egyik reprezentatív vendége az a kétszeres erőnléti-, és fitness világbajnoknő volt, aki egy bő, fekete hosszú ruhát viselt, mert nem szívesen szolgáltatott volna összehasonlítási alapot a menyasszony idomai mellett. A násznép kitűnően érezte magát, a vegetáriánus hal szójakörrel közönségsiker volt, és mindenki energiaitallal mosta le az illusztris vacsorát. Az est folyamán többen rogyantottak.

A hét határra szóló lakodalomnak vége lett, és az ifjú pár a tengerentúlra utazott, hogy mézesheteit töltsse. Előzetes bejelentésüknek köszönhetően a Hotel California lakosztályának ajtaját duplaszárnnyúra cserélték, hogy azon Brunner Géza és neje egymás háta mögött, óvatosan oldalazva beférhessenek.

Úgy a nászéjszaka közepén Brunner Géza segédkönyvtáros elvörösödött - és jegyezzük meg bátran: szexepiljének kétharmad részét ez az elvörösödés képezte - majd megkérdezte újdonsült arájától:

- Szerinted mi is vagyunk annyira jók, mint a friscoi pankrátorok?

- Szerintem mi sokkal jobbak vagyunk - válaszolta Emília sugárzó szemekkel.

Hát így lett a két egykori könyvtári dolgozóból az a világhírű kaliforniai pankrátor-házaspár, akiket úgy hívnak, hogy Emily and Her Mate, és akiket ti is láthattok minden pénteken a televízió képernyőjén, kedves felnőttek.

Maczelka László

Iélekmorzsaák

Tiltott gyümölcs

Batka Manó először nem izgatta, hogy a szomszéd fájának egyik hajtása lassan, de láthatóan kezdi magát átnövegtetni a kerítés felett, egyenesen Batka Manó vackának tartva.

Sőt, első meglepetése után titkon örült is a „hívatlan vendégnek”. Itt-ott azért megmetszette, de igyekezett mindent úgy igazítani, hogy az ágacskáknak ne legyen útjában semmi akadály.

Először csak apró virágaiban gyönyörködött, amelyek ékes díszekként fordították fejceskéiket az életet adó nap felé s zsibbasztó, édes illattal árasztották el Kistisztást. Később dús lombzatot növesztett az időközben ággá erősödött ágacska, s láthatóan szívesen vetette árnyékát Batka Manóra: hős fantomujjakkal simogatta és halkán fülébe su-

sogott. Az idő azonban továbblépkedett szárnyascsizmás ólomlábain.

Először csak alig észrevehetően, majd egyre nyilvánvalóbban látszott: az ág termést fog hozni. Batka Manó egészen addig nem is gondolt rá, hogy a fa - bármennyire is kedves neki - idegentulajdonú törzshöz és gyökérhez tartozik. Érdekes módon a fa is megrettent. Lomjaival szerencsétlenül igyekezett takargatni az apró kezdeményeket, de rájött, hogy hiábavaló a titkolózás: Batka Manó mindent tud.

Kínzóan gyönyörű szerepjáték indult kettejük között, melyben a „nem gondolunk rá, mi lesz betakarításkor” szabályát hallgatólagosan elfogadva a tiltott gyümölcs édes húsáról álmodoztak.

Dalos Gaz Manka

Interjú a Terasz-szal

Sokat látni az utóbbi hónapokban városszerte mindenféle fekete-fehér, szép kivitelezésű plakátokat illetve szórólapokat, amelyeken a Terasz hirdeti önmagát. A propaganda első részeként terjesztett szórólap utolsó kérdése így szólt: *Mi is az a Terasz? Válasz azonban nem következett, és azóta is sokan vannak, akik számára nem világos ez az egész – leültünk hát Gyömbér Ákossal, az egyik főszervezővel némi fejtágítás és ködoszlatás céljával.*

Az első kérdés akkor legyen is ez: mi is az a Terasz?

Jelenleg erre a kérdésre még nem lehet egyértelmű választ adni. Most leginkább egy szervezőirodára hasonlítunk, néhány lelkes ember szaladgál, keresi az alkotókat és szervezi a programokat. A távlati cél az, hogy kialakuljon egy fix alkotói kör, s akkor már a hangsúly sem annyira a szervezésen lesz – most ugyanis ez viszi el a legtöbb időnket.

Milyenek az eddigi tapasztalatok?

Eddig két rendezvényünk volt. Az első február huszadikán, a nem várt siker mellett (három-négyezer annyian jöttek, mint amire számítottunk) sok tapasztalattal is szolgált. Sok volt a csúszás a vendégek késése miatt, illetve néhány program sajnos el is maradt. Rá kellett jönni, hogy a szervezés folyamata alatt sok nem várt konfliktus is jelentkezhet. Az alapvető benyomás azonban kellemes volt: sok kíváncsiság-vezérelte vendég, akik véleményeikkel, bírálaikkal sokat segítettek az est kiértékelésében. Ennek köszönhetően a második est már jóval gördülékenyebben folyt le.

Hogyan épülnek fel ezek az estek?

A fő cél az, hogy az egy esten felépülő alkotók egy adott témán dolgozzanak, azt vizsgálhassuk meg a különböző művészeti ágak kínálta nézőpontokból. Például a *Lárma* című est is ilyen volt: idevágó képzőművészeti alkotások mellett „lármás” zenét (Navrang – elektronikus, modernebb fajtájú muzsika, Rügyek – újkori történelmi énekek), illetve színelőadás (Bárdolatlanok) találhattunk a palet-

tán. Filmek is vetítésre kerültek, valamint, amit sokan indítványoztak az előző Terasz táborüzének ötletén felbuzdulva, volt szalonasütés is.

Furcsa volt a bemutatkozó szövegek, különösen az az ötlet, hogy nem zárkóztok el a hagyományoktól, nemcsak az újjal foglalkoztok. Kifejtenéd ezt bővebben?

A Terasz-hoz hasonló alkotói körökre manapság jellemző, hogy egy emberről, és az ő mindenféle művészeti ágat megreformálni akarásáról szólnak. Mi nem egy embert akarunk felemelni, sokkal inkább egy alkotói közösséget teremteni, melynek tagjai között van egymás iránti alázatosság, illetve melynek tagjai ötleteikkel, tapasztalataikkal egymást inspirálhatnák, munkára ösztönözhetnék. Nem föltétlenül akarunk újat hozni, elég az is ha „csak” jó, amit csinálunk.

Az előbb említetted a filmeket. Úgy tudom a nemrég indult *Laterna Magica* filmklubhoz is van közöttök...

Igen, azt is mi csináljuk. Céljaink tulajdonképpen itt is hasonlóak: azokat a dolgokat akarjuk a közönség elé tárni, amelyek egyébként félő, hogy eltűnnének a süllyesztőben. Olyan régi, klasszikus filmeket adunk itt, amelyeket nemigen lehet tékában megsze-

rezni, és mozikban, tévében sem nagyon vetítik őket. Ugyanakkor, ismeretlenségük ellenére is tagadhatatlanul fontosak a filmtörténet szempontjából.

És az Internet adta lehetőségekkel mennyire éltek? Vagy számotokra az is túlságosan „hagyománytalan”?

Egyáltalán nem, van saját weboldalunk (www.tar.hu/terasz), ahol alkotóink munkái közül lehet szemezgetni, valamint programajánlatunk is megtalálható itt. Sőt, ha időnk engedné, akkor az egyik igen neves magyar portál művészeti rovatává válhatnánk.

Még egy, klasszikus kategóriába tartozó kérdés: honnan szereztek mindehhez pénzt?

Sarkalatos pontja egész tevékenységünknek a források kis száma és bizonytalansága. Legfontosabb támogatónk a GARÁZS (Alsóvárosi Kultúrház), akik pozitív hozzáállással, a hely biztosításával és tanácsaikkal segítenek. Pályázatok útján próbálunk további támogatásra szert tenni, és a HÖK is segíti tevékenységünket (fénymásolás, anyagiak). A baj az, hogy a pályázatok elbírálási ideje igen hosszú, a pénz pedig mindig azonnal kellene.

Köszönöm az interjút, remélhetőleg sikerült felesigáznai az olvasók érdeklődését, és a következő Terasz-on megdől a nézőcsúcsotok! Mikor is lesz az?

A JuGYu napokon lesz egy rövidebb bemutatkozó műsorunk, ami egy „tömörített” TERASZ est lesz, a teljes változatot egy héttel később, április 24-én nézhetik meg az érdeklődők.

M. Cs.

Felvételi

Ő volt az első a fajtájából, aki felvételre jelentkezett hozzánk. Maga a gyár indította útjára őket, s mivel képességeik között a döntéshozatal is szerepelt, szabadon hagyta számukra a pályaválasztás lehetőségét. Már a kezdet kezdetétől képtelen voltam egyszerű segítségként vagy használati tárgyként gondolni rájuk, ahogyan a többség kezelte őket. Holott megszoktam, hogy emberekkel foglalkozom, próbára teszem tudásukat, vizsgáztatom őket, s hogy nagyon sok múlik azon, milyen eredményt írok a felvételi lapjukra. Ezúttal azonban mégiscsak egy robotot kellett nagyító alá vennem.

Ahogy beléptem a terembe, a robot látószenzora mintha vörösen felfénylött volna, egyébként semmi más jelét nem adta annak, hogy észrevett. Sietősen az asztalra helyeztem a mappámat, s elfoglaltam helyem vele szemben. Ő egy széken ült, túl mereven ahhoz, hogy ezzel emberszerűségét támassza alá. Ezt a gesztust csupán tervezőinek köszönhette, akik nemcsak formájában akarták hasonlatossá tenni környezetéhez, hanem bizonyos keretek között szokásaiban is.

Mintha csak most látnám először, belelapoztam a felvételi anyagba, s elismerően summáztam a robot eredményeit. Intelligenciája, erőnléte és gyorsasága minden más jelentkezőt vert volna, de felvételiztetőként ezúttal másra is kíváncsi voltam:

– MGD 11... igaz?

Igen. De a beilleszkedést segítő, más nevet is szívesen elfogadok.

A hang, amely a robot felől érkezett egyáltalán nem esengett olyan fémesen, amilyenre a külseje alapján bárki számíthatott volna. Kellemes volt, de nem behí-

zelgő, s hogy tulajdonosa férfi vagy nő (már ha ebben az esetben beszélhetünk ilyesmiről), egyáltalán nem lehetett megállapítani.

Eredményeit és programját látva, nem tartom szükségesnek, hogy elméleti tudását próbára tegyem. Mégis megkérdezem: tisztában van ön e pálya természetével?

A robot meg se rezzent, s a válasza mintha már a kezdetektől készen állt volna:

Elméleti ismereteimet valóban programozás útján szereztem, ám ez csekély részét adja valódi tudásomnak.

Egy pillanatig nem szóltam semmit, csupán elmélyülten firkésztam azt az arcának mondott fémburkolatot, amely semmi érzelmet nem árult el, majd tekintetem önkéntelenül is a kezére esett. Vajon bárki is behelyezné ezeket a kezekbe a jövőt?

Na és mi a helyzet az empátiával és a többi érzellemmel? Nem gondolja, hogy ezek feltételei ennek a szakmának?

Nem hiszem, hogy volna olyan helyzet, amellyel ne tudnék megbirkózni, még akkor is, ha az olyan hátráltató tényezők, mint az érzelmek, nincsenek is birtokomban.

Esküdni mertem volna, hogy gúny csendült abban az érzelmentes tónusban, amelyben eddig folyt a beszélgetés.

Ön szerint az érzelmek gátolják az emberek közötti kapcsolattartást?

Bizonyos érzelmek igen, bizonyos érzelmek nem. Azonban, ha már az empátiát említette, vajon milyen gyakori általában ez a képesség?

Ön provokál engem?

Nem. Csupán válaszoltam a kérdésére.

Bár a türelmetlenség, mint

olyan, teljesen hiányzik belőlem, mégis kezdett bosszantani ez a nagy magabiztosság.

Nézze, ez egy olyan pálya, amelyhez minden jelentkezőnél egy bizonyos hivatástudatot várunk el, az ön esetében, képtelen vagyok megérteni, miért jött pont hozzánk.

Mert... mert tanítani szeretnék.

Most először éreztem izgalmat és valami könyörgésszerűt a hangjában. Jobb kézfeje megmozdult, s torz, de őszinte emberi gesztusként a mellkasán nyugodott meg.

Tessék...? – nem akartam hinni a fülemnek.

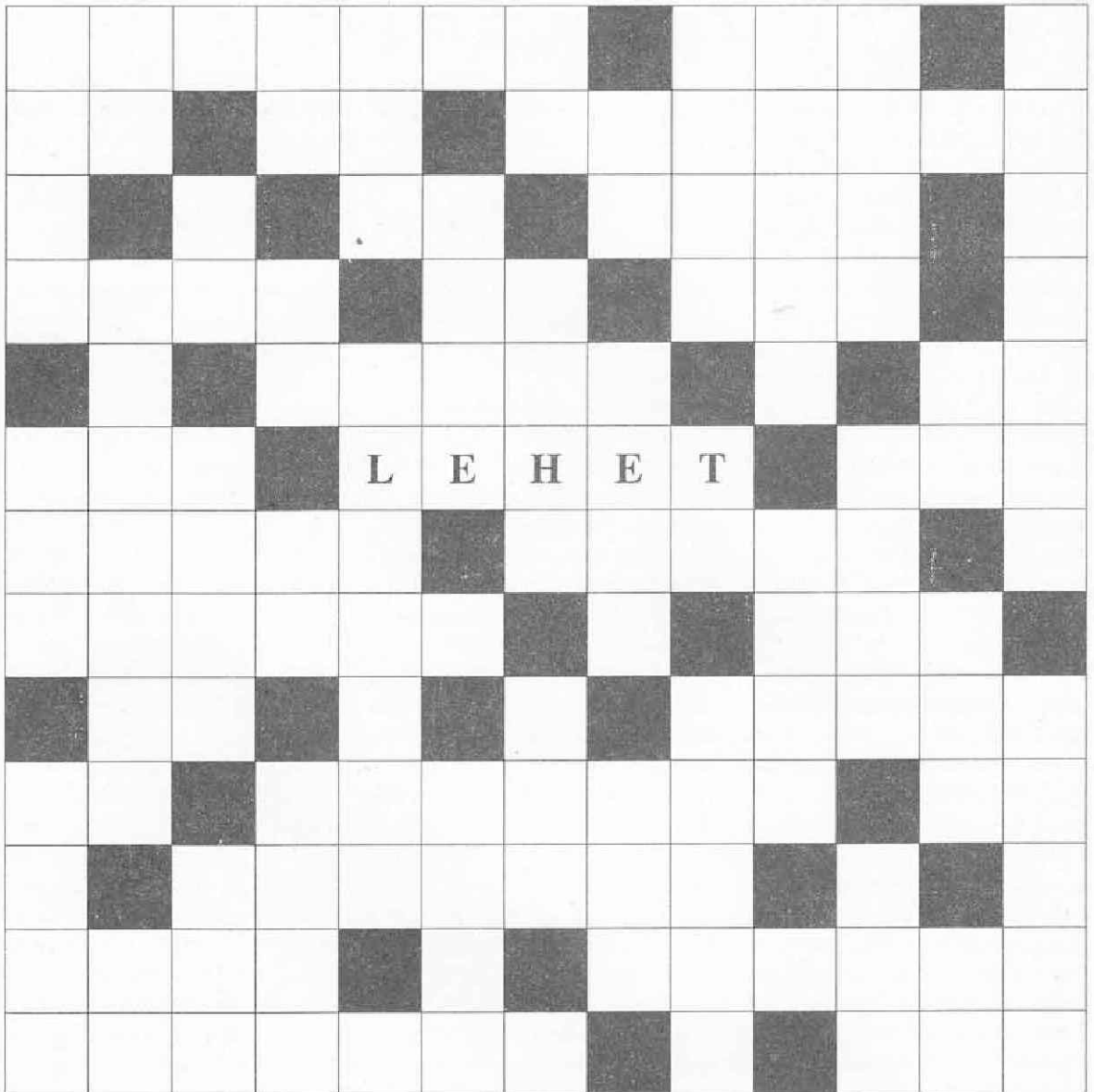
Nézze, mint azt ön is tudja, talán néhány évig élek majd, amíg a rohamosan fejlődő technika elő nem áll egy korszerűbb fajtával, aki talán emberibb lesz, hogy a beilleszkedést még jobban elősegítse. Engem szétszerelnek, alkatrészeimet újrahasznosítják, jobb esetben memóriám egy részét átmentik egy korszerűbb egyedbe. Személyiségemből azonban nem marad semmi, s ez emberi mérték szerint egyenlő a... halállal.

Annyira megdöbbenett az a hirtelen kirohanás, hogy képtelen voltam megszólalni. A robot azonban némi szünet után, kissé higgadtabb hangnemben folytatta.

Ezért akarok tanítani. Tudásomat s létezésemet egy olyan élőlény szolgálatába állítani, aki képes lesz emlékezni... rám.

A meghallgatás ezzel véget ért, s csak hónapok múltán ébredtem rá, hogy miért volt olyan idegenül is ismerős a robot. Egykori önmagamra emlékeztetett. Annak idején én is szívvel-lélekkel vágtam bele új munkámba, a felvételiztetésbe, akkoriban ugyanis még nem engedélyezték robotok számára a tanári pályát.

Kasza Magdolna

Kétbetűsek: AL, AN, BE, EM, ÉS, ÍV, LE, LÉ, LÓ, LŐ, LS, MP, RÁ, RÉ, TA, TE, TÖ.

Hárombetűsek: ATM, AVI, ÁVÓ, BAK, DEO, FÉL, JAM, IDA, KAS, LOM, MÁK, MED, NÓT, PIA

Négybetűsek: ÁGRA, ÁRTÓ, BEEF, DUCE, EBÉD, FEDŐ, ILLÓ, LELŐ, KAJA, LETT, MÉHE, ÓLOM, ÖCSI, NÖVI, PETE, TART,

Ötbetűsek: ANYÓS, ÁMULT, ETETŐ, FALKA, FRIDA, GYULA, LEHET, NAPOK, VATTA, VETÉL,

Hatbetűsek: CSAJOK, JUHÁSZ, KECSÉS, OKTATÓ,

Hétbetűsek: AMULETT, CSEMETE, ELTEREL, FELADAT, FELEMEL, FELŐRÖL, IRGALOM, IRGALOM.

Rejtvényünkben egy szlogent rejtettünk el. A megfejtéseket 2001. május 10-ig adhatjátok be a szerkesztőségben.

Nemcsak szép, de...

Rovatunkban főiskolánk legszebb lányait mutattuk be, lapszámonként egyet-egyet.

Ezzel a számmal ez véget ért. A *Juhász Gyula Napok* alatt kiállítást rendezünk, amelyiken megszavazhatjátok *Főiskolánk Nemcsakszépét*.

Kedvesináló a hátoldalon.

Nemcsak szép, de...

*Romsits Nóra
magyar-német szakos hallgató*

Ki lesz
Főiskolánk
Nemcsak szépe?
Szavazhatsz a TÁK-ban.

Figyeld a falakat!

Profi-L

STÚDIÓ

Szeged, Tisza L. krt. 57. Tel/Fax: 62/319-165
E-mail: profilstudio@tiszanet.hu

Fénymásolás: 6 Ft-tól
Szakedolgozat kötés: 1400.-
(5 perc alatt elkészül)
Spirálozás: 110 Ft-tól
Hőkötés: 175 Ft-tól
Fémspirálozás: 110 Ft-tól
Névjegykártyák 10 Ft-tól
Meghívók: 50 Ft-tól

Diákoknak kedvezmények!
Nyitva: H-P: 9-18-ig
Szo.: 9-13-ig

"KÖRÜT" ANTIKVÁRIUM

TELJES FELÚJÍTÁS UTÁN
MEGÚJULT ÁRUKÉSZLET!

- Használt könyvek -
- Jegyzetek -
- Kötelező olvasmányok -

KÖNYVELŐJEGYZÉS
KÖNYVBESZERZÉS

INTERNET
8 Ft / perc

Szeged, Tisza L. krt. 59.

Telefon: 62/315-322

Mobil: 30-9-558-979

Nyitva tartás: H-P: 9-18, Szo: 9-13-ig

PALACSINTÁK

- 357. 75. Kulacs
- 358. 75. Lebaros
- 359. 75. Türos
- 360. 75. Ribos
- 361. 75. Szalámi
- 362. 75. Bolognai

DESSZERTEK

- 111. 230. Gyöngyöskabó
- 112. 220. Papírképek
- 113. 240. Pudingtorta
- 114. 220. Gesztenyepuré
- 115. 220. Somlói galuska
- 116. 250. Barf sügérrel jeltrem

SALÁTÁK 1/5 DRÓ

- 121. 50. Majonézos burgonya
- 122. 50. Majonézos zöldborsó
- 123. 50. Majonézos zöldborsó
- 124. 50. Majonézos tojás

CSOMAGOLÁS

- Pizza doboz L 55.
- Pizza doboz M 120.
- Pizza doboz S 55.
- Műanyag edények 5.
- Papírcsomagolás 10.

TÉSZTÁK

- 81. 330. Bolognai spagetti
- 82. 330. Milánói spagetti
- 83. 410. Carbonara
- 84. 330. Szarvasi csirke
- 85. 330. Vegetáriánus spagetti
- 86. 370. Vegetáriánus spagetti
- 87. 330. Mezői Lék előétel
- 88. 330. Salámiáras spagetti
- 89. 390. Csupasaj spagetti
- 90. 410. Túrós csusza
- 91. 410. Túrós csusza
- 92. 390. Gyöngyházasok emléke
- 93. 410. Lasagne
- 94. 410. Les Dégész spagetti
- 95. 330. Somsói tocska
- 96. 330. Túrós csusza
- 97. 330. Túrós csusza
- 98. 260. Makos tészta
- 99. 200. Diós tészta
- 100. 200. Gréz tészta
- 101. 160. Nem pihára

LEPÉNYEK

- 66. 99. Lepény (sült)
- 67. 100. Fokhagymás lepény (sült, saj. tobagymos)

PIZZÁK

- 1. 300. 41. 400. Sajtos
- 2. 390. 42. 1.030. Mozzarellás
- 3. 380. 43. 1.010. Csupasaj
- 4. 370. 44. 980. Szalámi
- 5. 390. 45. 980. Szalámi
- 6. 390. 46. 1.030. Szalámi
- 7. 390. 47. 1.030. Paprikás
- 8. 460. 48. 1.220. Csipos
- 9. 530. 49. 1.420. Fingert húskenyér
- 10. 450. 50. 1.410. Borsos
- 11. 450. 51. 1.410. Borsos
- 12. 390. 52. 1.030. Szalámi
- 13. 410. 53. 1.110. Szalámi
- 14. 430. 54. 1.030. Vegetáriánus
- 15. 400. 55. 1.070. Csipos
- 16. 390. 56. 1.030. Borsos
- 17. 390. 57. 1.030. Borsos
- 18. 390. 58. 1.030. Popeye
- 19. 410. 59. 1.110. Chilis labos
- 20. 390. 60. 1.030. Vesele
- 21. 440. 61. 1.190. Les Dégész
- 22. 380. 62. 1.010. Túrós
- 23. 380. 63. 1.010. Túrós
- 24. 350. 64. 950. Gyöngyház
- 25. 530. 65. 1.420. Ványhag
- 26. 420. 71. 1.120. Éta tera teljes utazás

HA MÉG FÉR...

- 131. 170. Sült burgonya
- 132. 360. Korkida tükör
- 133. 410. Tavaszi szél
- 134. 410. Chilis lab

498 670 NYITVA TARTÁS SZÁMLÁS
TELEFON

ISZEGED, RÓMUSI KRT. 59.